AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 28, 1965 — No. 699 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Serpentines en Serafijnen

door Louis M. Tamminga

Wat een mooie titel. Het heeft iets feestelijks en iets werkelijks. Want met serpentines versieren we onze feestzalen en Serafijnen zijn onbezorgde engelen. En ook iets werkelijks, ja, want in serpentines herkennen we de wereld om ons heen en in Serafijnen zien we hemelboden: Dus God's Koninkrijk en de wereld in één opschrift. Wij willen toch niet het leven in twee stukken splitsen? Het is alles door God geschapen tot Zijn eer en na de val is Christus gestorven om de vloek van heel de schepping weg te dragen. Dus hebben we gezegd dat het leven één geheel is.

* * *

BLIJ ZIJN MET DE ENGELEN

Nu haast ik me te zeggen dat dit mooie opschrift de naam is van een mooi boek, pas verschenen bij Sijthoff te Leiden. Een heel aantal schrijvers hebben hun best gedaan om te laten zien hoe feestelijk het leven kan worden als we de Serafijnen maar uitnodigen om de hemel op aarde te brengen. Daar hadden we niet altijd aan gedacht, dat engelen er ook zijn om ons leven blij te maken. Er is alle reden voor kinderen van God om in hun Vader's wereld wat meer serpentines op te hangen en de engelen een hartelijk welkom te bieden. Maar daar moeten we dan ook ingenieuselijk ons best voor doen.

* * *

GEEN BOEIEN MEER

Een dominee merkte ineens een lieveheersbeestje op, dat onverdroten met rappe pootjes over de tafel ging. Die dominee manoevreerde het kleine schepseltje in zijn hand, sloot de andere er overheen en zo zat dat lieveheersbeestje gevangen. Toen mocht die dominee een wens doen, naar oud-vaderlands gebruik. Weet U wat hij koos? Hij wenste: "Here God, wilt U me helpen bij mijn preek, want ik zit net zo vast als dit kleine diertje in mijn hand." Dat was geen wonder, want dit was zijn Nieuwjaarsmorgen preek, en na de Kerstdagen, Zondagen en Oudejaarsavond was er niet veel inspiratie meer overgebleven. En dat was goed voor die dominee om vast te zitten, want daarin had hij dan iets gemeen met Paulus, die ook vast zat. In een cel. Paulus was een pittige man, boordevol temperament. Maar toch gevangen. Alles kwam op hem af. De Christenen van Rome verkeerden in doodsgevaar, velen waren al gedood, maar Paulus moest machteloos afwachten. Machteloos? Nee, want de vrede van de Heilige Geest daalde af in zijn hart daar in die cel. Buiten patrouilleerden Romeinse schildwachten. En toen wist Paulus het. Toen schreef hij aan Timotheus: "Maar het Woord van God is niet geboeid."

* * *

ZAAL 508

Is dat eigenlijk niet het feestelijkste wat er is: Vrij te zijn? Vrij omdat Jezus gebonden is geweest. En dan ga je van feest tot feest. Want het Avondmaalsformulier zegt: "Opdat wij nimmermeer zouden gebonden worden." "Maar laat dezen vrij," zei de Here Jezus, op zijn slaapzieke discipelen wijzend.

Op zaal 508 lag een vrouw verhoogd op een ziekbed gebonden, klaar voor de operatietafel. Doktoren en zusters hebben het heft in handen. 't Is voor je eigen bestwil. Maar ze richt even het hoofd op . . . kijk 's . . . het Woord van God is niet geboeid.

Al die dingen behoorden bij het "gelukkige Nieuwjaar", waarover die dominee ijverig een preek aan 't maken was. Soms weet je niet voor wie je een feest bereidt. En ook niet hoe.

* * *

STOFBLIK ALS CYMBAAL

Zou een Christen daarom feest kunnen vieren, omdat hij de dood onder ogen kan zien? Want dat is toch ook een vrucht van Pasen? In genoemd boekje schrijft Ds. J. M. Van der Linde daarover. Wij hadden al eerder gehoord van psychiaters, die zeggen dat er zoveel neurosen onder ons zijn omdat wij het doodgaan niet meer opnemen in ons levensbeeld.

Ik realiseer me wel, dat ik niet realiseer wat ik daar neerschreef, maar Christus heeft het wel geweten en daarom kunnen de serafijnen de serpentines doen stromen.

Wat is Pasen een mooi feest. Door Pasen kon God zich richten tot de mens met "Ik ben".

Ik ben. Ik ben de Heer Uw God.
Ik ben met U. Uw God ben ik.
Ik ben de Heer. Er is geen Helper buiten Mij.
Ik ben God, van eeuwigheid af.
Ik ben het die Uw misdaden uitdelg,
en Uw zonden gedenk Ik niet.

De dichter Achterberg schreef eens over een werkster, die zich op hand en voet voortbewoog met nederige stoffer en blik; hij zag dat als een symbool van haar leven, straks een cymbaal bij haar opstanding in het nieuwe Jeruzalem.

God zal haar eenmaal op Zijn bodem vinden
gaande de gouden straten naar Zijn troon
al slaande met de stoffer op het blik.

* * *

VUUR EN WIND

Alles is zo belangrijk in het Christendom. Je zou niet kunnen zeggen, dat Pasen belangrijker is dan Pinksteren. Al die heils-hoofdstukken zijn even belangrijke stenen — levende — van het grote gebouw van God's heil. Maar de echte feestmaker is de Heilige Geest. Want wij zien soms knappe, vernuftige, sprankelende mensengeesten, maar het levende vuur van de Heilige Geest blijft eeuwig branden, een machtig gedreven wind. Hij maakt het verleden tot een levend heden, Hij maakt ons werkelijk vrij, Hij bindt ons tezamen.

In U, o God, zijn onze harten
door enen heil'gen Geest vereend.
Door één vertroosting zijn in smarten
ons immer sterkt' en moed verleend.
't Is één geloof, waardoor wij leven,
één hoop op Uwe zaligheid;
één hart wilt Gij ons allen geven,
één vreugde hebt Gij ons bereid.

Als wij ooit in onze wereld, waar geen afstanden meer bestaan en wij dichter bij elkaar gekomen zijn dan ooit tevoren en toch — en hoe beklemmend is dat! — verder van elkaar afstaan dan waar ook, als we ooit noodzaak hadden te bidden, hartstochtelijk, om God's bindende Pinkstergeest, dan wel nu!

* * *

DOODKIST UIT EGYPTE

Maar in Serpentines en Serafijnen wordt geen kloof gelegd tussen "kerkelijke" en "wereldlijke" feestdagen. Er wordt gesproken over Kerstmis, Pasen, Pinksteren, ja maar ook de dag van de arbeid, bevrijdingsdag, Hervormingsdag en zelfs de seizoenen worden gezien als feesten. Een leven zonder feesten heeft Democritus eens gezegd, is een lange weg zonder pleisterplaatsen.

Het moet spannend feestelijk zijn geweest, toen Israel uit Egypte toog. De kinderen in dat gezelschap zullen die nacht nooit vergeten hebben. Bijzonder was het, lees Exodus 13, dat Mozes toen ook het gebeente van Jozef liet meenemen; de man, die lang geleden als onderkoning van Egypte zijn volk in leven had gehouden. Hij was de verpersoonlijking van God's leiding. Dat gebeente van Jozef vormde een stukje verleden. Toch nam Israel het mee. Waarom? Wilde men angstvallig aan vroeger vasthouden? Prof. Smelik schrijft: "Men kan de schatten uit het verleden cultiveren en inkapselen. Grote mannen en kerkelijke uitspraken worden als mummies gekoesterd. Maar het gebeente van Jozef houdt de uittocht niet tegen, het vuurt daartoe aan . . ." De Hervorming was een uittocht, maar de Hervormers droegen de geestelijke schat der Kerk als het gebeente van Jozef mee: De Bijbel en de traditie der vaderen. Zo kon het verleden der genade spreken in het heden en leiden naar de toekomst.

* * *

ALLES WEL!

Herinnert U zich die treffende geschiedenis uit 2 Kon. 4? Daar lezen we van de vrouw, die de Godsman Eliza een gastvrije woning biedt en dan van God een kindje ontvangt na jaren verlangen. Op een dag komt een knecht dat jochie van het veld thuisbrengen. "Mij hoofd, mijn hoofd," jammert het ventje. Tegen haar borst leunt dat zieke hoofd. Zo zit ze tot aan de middag toe. Dan kreunt hij niet meer. Dan sterft hij. En haar man maait maar. Natuurlijk, het is oogsttijd, ze komen handen tekort.

Maar deze moeder gaat naar God met haar dode kind. Ze reist een lange weg en draagt het kleine lichaam door het stille huis van de profeet en legt het op het bed van de man Gods.

Vol mededogen buigt de liefde van de profeet zich over dit gehavende leven met de vraag: "Is het wel met U, met Uw man, met Uw kind?" En dan zegt die vrouw: "Alles wel".

Zou U dat kunnen? In zulke ogenblikken kun je niet zeggen "alles wel" uit gewoonte of beleefdheid. Door dit simpele antwoord klampt die vrouw zich vast aan God.

Het is wel . . .

"Ik laat U niet gaan tenzij Gij mij zegent."

Het sluitstuk op de uitingen van geloofsgeweldenaars, die het Koninkrijk der Hemelen met geweld nemen, ligt in dat woord van Jezus: "Niemand kan ze uit Mijn hand rukken".

Toen dacht ik dat zulks toch wel een geloofs-gezegde mocht zijn op Oudejaarsavond, ook op de grote Oudejaarsavond van ons leven, ALLES WEL.

HET "GEMINI 4" PROJECT

Astronaut Edward H. White, tweede piloot in de komende "Gemini 4" ruimtevlucht, klautert uit een oefencapsule in de Golf van Mexico als onderdeel van de landingsoefeningen.
Commandant James A. McDititt drijft al in zee.
Beide mannen staan genoteerd als eerste bemanning voor de "Gemini 4" ruimtevlucht van de N.A.S.A.

De aansporing van Mevrouw Gerbrandy

Op 28 april van dit jaar vond in het typische Nederlandse polderland in de omgeving van IJsselstein een sobere plechtigheid plaats. Met toestemming van de Hoofddirectie van de P.T.T. en van de Raad van Beheer van de Nederlandse Omroepzender maatschappij werd een dispuut van de Utrechtse afdeling van de Societas Studiosorum Reformatorum, dat onder zijn zinspreuk Nec Aspera Terrent bekend staat, in de gelegenheid gesteld aan de grote televisiemast, het hoogste bouwwerk uit West-Europa, de naam te geven van **Gerbrandytoren**. De onthulling geschiedde op originele wijze, doordat het doek in de lucht werd weggevoerd door een weerballon, ter beschikking gesteld door het K.N.M.I. Het doorknippen van het touw geschiedde door de hoogbejaarde weduwe van de oorlogsminister-president Mevrouw Gerbrandy. Het woord, dat zij daarna tot de studenten richtte, was zo indrukwekkend en in zulk een klassiek welsprekende vorm gegoten, en bovendien zo typerend voor de huidige wereldsituatie, dat wij niet kunnen nalaten het te vermelden als middelpunt voor dit maandoverzicht.

Haar aansporing verbond zij aan een ogenschijnlijk klein voorval uit Gerbrandy's Londense tijd. Hij stond eens voor een winkel, toen een eenvoudig mannetje naast hem kwam staan en tot hem zeide: Ik ken U wel. Gijt zijt de man uit Holland. Gij vecht voor ons... Gerbrandy antwoordde. Ik vecht voor mijn land. Maar de man hield vol: Dat is wel waar, maar gij vecht eigenlijk voor ons en helpt ons bij onze taak, de strijd voor de vrijheid....

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Gerbrandy ging naar huis en dacht na: Hier sta ik, goed gekleed, goed gevoed, met een goed verwarmd huis, en daar ginds is mijn volk, arm, hongerig, koud, ieder uur in gevaar. En toch zegt die Engelsman: Gij vecht voor ons, voor de vrijheid, voor de vrijheid van Uw volk, maar ook voor de vrijheid van de wereld... Die gedachte overweldigde hem in haar consequenties.

Zie, zeide Mevrouw Gerbrandy ongeveer, Gij moet nu goed begrijpen, wat Gij gedaan hebt. Door deze naamgeving hebt Gij U verbonden als jonge mensen aan Gerbrandy, dus aan zijn levenstaak. Gij staat hier goed gekleed, goed gevoed, met een gerieflijke woning en in veiligheid... Maar Uw taak is dezelfde gebleven. Nog steeds is er één zelfde vijand, tegen wien Gij hebt te strijden, die met duivels geweld, al wat christelijk is en beschaving heet, wil vernietigen. Die vijand is ver en is nabij. Gij hebt nu Uw plaats gekozen in een strijd, die nog voortduurt...

Diep onder de indruk verlieten de burgerlijke autoriteiten en de vele leidende figuren uit de Omroepwereld en talrijke studenten het terrein van de stijlvolle plechtigheid, waarvan des avonds radio en televisie een uitvoerige reportage gaven.

•

De gebeurtenissen van deze maand geven bewijs van de juistheid van de tekening van het huidige wereldgebeuren.

De Verenigde Staten van Amerika, die zich tot taak gesteld hebben het wereldcommunisme te bestrijden in eigen omgeving en ver in het Oosten, zijn op het westelijk halfrond geconfronteerd met een nieuw gevaar naast het nog steeds aanwezig onrustcentrum Cuba. De Dominicaanse republiek is het middelpunt geworden van een opstandige beweging, die juist in haar onbestemdheid een groot gevaar kan opleveren voor het gehele Caribische gebied. Aanhangers van een verdreven president strijden met een militaire groep, die tot dusver de lakens uitdeelde en worden, naar velen menen, gesteund door communistische elementen. In elk geval ziet Rusland dit alles gebeuren met een oog van sympathie.

De Verenigde Staten, die geen tweede Cuba willen naast hun deur, zijn onmiddellijk krachtig opgetreden. Maar daardoor hebben zij de argwaan opgewekt van de Latijnse staten van Zuid- en Midden-Amerika. Deze zijn met de Verenigde Staten gebundeld in de Organisatie van Amerikaanse Staten, die wel eensgezind zijn in hun afkeer van het communisme, maar toch huiverig zijn in de kaart van Washington te spelen. Eerst met grote moeite kon president Johnson verkrijgen, dat de O.A.S. hulp ging bieden aan de bestrijding van de onrust, voornamelijk door de Amerikaanse troepen af te lossen. Eigenaardig is het dat grote staten als Argentinië nog werkeloos blijven, maar dat kleine als Honduras reeds hulp hebben geboden.

In Viet Nam, waar het voornamelijk gaat tegen het Chinese communisme, treffen de Amerikanen tegenslag op tegenslag. Triomfantelijk deed men in Peking mededeling, dat men de beschikking heeft over een atoombom, ongeveer gelijk van kracht als die Hirosjima in 1945 heeft vernietigd, en in elk geval veel krachtiger dan die waarover Frankrijk beschikt. Dat zal Amerika zonder twijfel belemmeren in zijn voornemen in Viet Nam van kernwapenen gebruik te gaan maken uit vrees voor represailles. Terwijl wij dit schrijven worden bijzonderheden bekend over de ramp die de Amerikaanse luchtmacht heeft getroffen door de vernietiging veroorzaakt door een ongeluk in het eigen kamp van tientallen moderne aanvalsvliegtuigen, waarbij ook tal van Amerikanen zijn omgekomen. Bovendien schijnt Johnson

(Vervolg op pag. 2)

(Vervolg van pagina 1)

nog altijd niet te slagen in zijn plan door verheviging van de aanvallen op Noord Viet Nam de communistische bewindslieden tot onderhandelen over te halen.

Aan de zuidzijde van China schijnt het anti-communistische front ook te verzwakken. De regeringsleider van India heeft namelijk ter versterking van eigen positie een reis gemaakt naar Moskou. Vandaag kwam het bericht, dat de leiders op het Kremlin aan de regering van India verdubbeling van steun hebben toegezegd op elk gebied. Het is duidelijk, dat men dit doet om India in zijn verzet tegen de onverhoedse aanvallen uit Rood China te sterken, maar in elk geval wordt de band tussen het tweede rijk ter wereld India en het communisme versterkt.

Te meer is dit van belang, omdat ook Pakistan, dat dezer dagen hulp bij China heeft gezocht.

De Arabische wereld, die toch nog enige bescherming bood tegen communistisch opdringen naar het Midden-Oosten, is heftiger dan vroeger in tegenstellingen gewikkeld. De erkenning door de Duitse Bondsrepubliek van Israel bracht vele Arabische staten in conflict met de regering te Bonn; een drietal deed echter niet mee. Eén van dezen ging zelfs zover, namelijk Tunis, om een voorstel te doen Israel te erkennen, als dit een groot gedeelte van zijn gebied wilde afstaan als uitwijkmogelijkheid voor de vele duizenden Arabische vluchtelingen. Vooral Nasser heeft dit zeer slecht opgenomen. Vooral nu ook in het zuiden van Arabië verzet tegen zijn invloed is ontstaan. Maar hoe dit alles zij, een beschermende muur tegen het communisme is verzwakt.

derlanden wel heel ver in zijn oppositie tegen Washington. Bij hem zit nog altijd oud zeer tegen het feit, dat men indertijd in Jalta, toen de grenzen van een nog te overwinnen Duitsland, Frankrijk buiten het overleg heeft gesloten.

Het is echter gelukkig dat het overleg bij de Navoleiding betrekkelijk gunstig is verlopen. Over Duitsland en zijn hereniging kwam men tot een eenstemmige verklaring en ook op andere punten wist men conflicten te vermijden. Misschien kwam dit mede, omdat men algemeen zich nog wat aarzelend bevindt tegenover de politiek van Wilson, die met uiterst kleine meerderheid zijn socialistische plannen in Engeland wil doorzetten, waarbij de hernationalisatie van de staalindustrie een grote rol speelt.

Mr. L. W. G. Scholten.

WIJ LAZEN VOOR U

DE CHRISTUS DER SCHRIFTEN EN DE OECUMENISCHE THEOLOGIE

Auteur: Prof. Dr. S. U. Zuidema.

Uitgever: Buyten & Schipperheyn, Amsterdam. 1965.
Gerecenseerd door: Dr. Praamsma.

Dit boek bevat een vijftal essays van prof. Zuidema, die alle cirkelen rondom eenzelfde thema: het gezag van de Heilige Schrift als de unieke en volstrekte openbaring Gods, en de afbreuk aan dat gezag gedaan of de ontkenning ervan in oecumenische kring, bizonder in oecumenische zendingskring.

In zijn inleidend woord citeert de schrijver een studie van een Commissie van de Wereldraad van Kerken, waarin gesproken wordt over 'de anti-oecumenische tendenties om de onfeilbaarheid van de Bijbel te verabsoluteren'. Hij trekt, niet ten onrechte, de conclusie, dat er 'oecumenische tendenties zijn, om afbreuk te doen aan de onfeilbaarheid van de Heilige Schrift.'

De verschillende essays handelen over de volgende onderwerpen: Schriftgezag en Schriftprobleem, De Heilige Schrift en haar sleutel, ... ding.

Dit boek is zeer de moeite van lezing en bestudering waard; niemand minder dan prof. Herman Ridderbos sprak zijn lof erover uit in het Ger. Weekblad van 12 maart j.l., getuigend van 'de scherpe analyses van prof. Zuidema' in dit werk, met name in het eerste daarin verschenen opstel.

In dat opstel toont de schrijver aan, dat neo-orthodoxe theologen als Barth en Weber, en ook de Hollander Bylsma in zijn invloedrijk werk 'Schriftuurlijk Schriftgezag', in de grond van de zaak en ondanks alle voorbehoud de Schrift uitleveren aan de historisch-critische methode; de Schrift als geschrift is voor hen een feilbaar menselijk geschrift tussen alle andere feilbare menselijke geschriften. En dan wijst Zuidema erop, dat achter deze theologie een filosofie schuilt; de filosofie van een existentialist als Heidegger, waarin geen ruimte is voor een objectieve mededeling van historische feiten; en dat, op grond daarvan (en de schrijver zegt het op zijn bekende spitse wijze), de Bijbel er alleen is voor God's gebruik en niet voor ons gebruik.

In zijn tweede essay waarschuwt de schrijver zowel tegen ongeloof als bijgeloof ten aanzien van de H. Schrift: ongeloof wanneer de mogelijkheid van het spreken Gods door middel van de historische Bijbel wordt ontkend en Schrift en Gods Woord van elkander worden gescheiden; en bijgeloof, wanneer de Schrift van de levende God wordt losgemaakt en aan het Schriftwoord een magische kracht wordt toegekend.

In Zijn derde opstel critiseert prof. Zuidema de oecumenische ideeën 'communicatie, solidariteit en dialoog'. Hij gewaagt ervan, dat binnen de oecumene geleerd wordt, dat 'Christus ons de weg der solidariteit met alle mensen, der gespreks- en ontmoetingsrelatie met alle volken, en daarmede in principe de weg der onderlinge verzoening heeft gebaand; Hij heeft voor het objectieve heil gezorgd, waardoor wij allen solidair zijn in onze ellende en zonde, maar ook reeds solidair zijn in het leven onder de verzoening in Christus.' (blz. 82, 83) Met nadruk stelt hij daartegenover dat principieel we in het Evangelie geen 'tweerichtingsverkeer' maar 'eenrichtingsverkeer' vinden, speciaal in de aanhef van de eerste brief van Johannes.

De vierde studie van de schrijver ... redactie van dr. Visser 't Hooft: **Woord der Plenaire zitting van de Oekumenische Raad van Kerken,** bijeen in New Delhi 1961. Deze studie is vooral hierom van belang, omdat de Gereformeerde afgevaardigden, die deze zitting bijwoonden (prof. Berkouwer en ds. Van Teylingen) met een aanbeveling van de Wereldraad in Nederland terugkeerden. Het is van belang van de redenen kennis te nemen, waarom prof. Zuidema met het oordeel van de broeders niet instemt, culminerend in het feit, dat hij in het door hem besproken geschrift bij herhaling de dwaling aantrof van het "Christus pro omnibus' (algemene verzoening); en hij concludeert, dat in de oecumenische beweging niet Augustinus, maar Origenes aan het woord is.

In zijn laatste essay geeft prof. Zuidema een beoordeling van het in 1961 uitgegeven verzamelwerk 'De Theologie van de Christelijke Zending', waaraan ook de Nederlanders Kraemer en Blauw meewerkten en dat in zendingskringen van ongeveer dezelfde betekenis moet worden geacht als het in de twintiger jaren verschenen boek: Rethinking missions.

Prof. Zuidema uit zijn ontsteltenis over het feit, dat in Gereformeerde zendingskringen niet meer op het gevaar van dit boek gewezen is en gewezen wordt. Onder de schrijvers zijn extreem-linkse figuren, die heel de kerngedachte van de absoluutheid van het Christendom hebben laten varen. Hun slagwoord is: door identificatie tot communicatie, — en voor één van hen gaat deze identificatie zelfs zo ver, dat 'zoals er vroeger christen-stoïcijnen, christen-platonici enz. waren, wij nu ruimte moeten maken voor de erkenning van de christen-Buddhisten, christen-moslims, christen-Taoisten, enz. Christus is immers niet anders dan de vervulling van alle diep-menselijk verlangen en hunkeren.' (blz. 129)

Van de bijdrage in dit boek van zijn Gereformeerde collega aan de Vrije Universiteit dr. Blauw verklaart prof. Zuidema, dat ze hem voor raadselen heeft geplaatst, en dat hij het slot ervan verschrikkelijk vindt; en hij meent, dat de tijd gekomen is om zending te drijven onder zendelingen (blz. 152, 155).

Dit summiere overzicht moge volstaan om aan te tonen, hoe belangrijk dit werk van prof. Zuidema is; wie de geesten wil beproeven, doet goed van dit boek kennis te nemen.

L. Praamsma.

In Johannesburg is een kerk zoekgeraakt

Wij lezen in **Die Kerkblad** van Die Gereformeerde Kerk in Zuid Afrika:

Hoe is het mogelijk dat een gemeente kan verdwijnen? Ja, dat is in het afgelopen jaar toch gebeurd. Wij zullen verduidelijken hoe dit gegaan is. Op een onlangs gehouden classisvergadering is door visitatoren gerapporteerd dat in een bezochte gemeente 41 lidmaten zijn vertrokken zonder hun attestaties op te vragen. Hun namen staan nog in het lidmatenregister van die bepaalde kerk, maar ze zijn weg, een en veertig belijdende leden. En waar dit verschijnsel algemeen is kunnen wij dit verder berekenen door 41 met tien te vermenigvuldigen (de classis Johannesburg telt tien kerken in haar ressort). De uitkomst is 410. Om onze conclusie aan de veilige kant te houden: een kerk van 300 tot 350 leden is zoekgeraakt.

Wat zou de reden zijn? Dit is natuurlijk te wijten aan een zwak kerkelijk besef bij de leden. De 350 broeders en zusters beschouwen de kerk blijkbaar als overbodig. Wat een droevig verschijnsel. Kan hier niets aan gedaan worden? Er is natuurlijk ook een andere reden, nl. een zwakke kerkelijke administratie. Er wordt door de kerkeraden niet vlug genoeg kennis gegeven van adressen aan kerken waar broeders en zusters zijn heengetrokken. Attestaties worden ook niet direct toegestuurd of er is vertraging bij het opvragen. Dan zijn er vele lidmaten die eenvoudig weg zijn. Ze zijn verdwenen. Kunnen wij om de opsporing mogelijk te maken in onze lidmatenregisters, of op andere wijze, naast het woonadres een tweede of zelfs een derde adres optekenen, d.w.z. het adres waar de broeder of zuster werkt, en het adres van de ouders of van een bekend familielid?

Dit kan werkelijk zo niet doorgaan. Wij moeten een grotere verantwoordelijkheid tonen. Is dat misschien een van de oorzaken dat die Gereformeerde Kerk met haar 228 gemeenten in het afgelopen jaar slechts met 652 belijdende leden (dat is ongeveer 1%) gegroeid is?"

Het kwaad dat Die Kerkblad hier signaleert, komt niet alleen in Zuid Afrika voor. Bij andere grotere kerken is het nog veel erger. Wij zagen enkele jaren geleden een statistiek van de grote United Church van Canada, waaruit bleek dat de namen van duizenden leden in de kerkeiljke lidmatenregisters werden gehandhaafd ,terwijl niemand wist waar ze waren. (ICN)

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

INGEZONDEN

Presenteerblaadje Politiek

De nationale uitgave van de Anglikaanse Kerk in Canada, **Canadian Churchman** genaamd, publiceerde in het nummer van februari 1965 een artikel van de hand van Mr. Harry Antonides onder de titel: "Doelstellingen van de Christelijke Vakbeweging". Een prachtgelegenheid om de betekenis van de Bijbel voor het sociale leven bij onze medeburgers te introduceren!

Korte tijd later, in het nummer van april 1965, verscheen er een kort, fel ingezonden stukje in dit zelfde blad, dat wij als volgt vertalen:

"Het verontrustte mij een gehele pagina in kennelijke ondersteuning van de Christelijke vakbeweging in Canada te zien (**Canadian Churchman, February, 1965**). Dit is een kleine, onbelangrijke groep van fanatieke aanhangers van de Christian Reformed Church, die waarschijnlijk niet eens geloven dat Anglikanen "belijdende" Christenen zijn."

"Als er toch een artikel geschreven moet worden over de Canadese vakbeweging dan behoort dit een verklaring te zijn van het functionneren van de vakbeweging waartoe 99% van de Canadese bondsleden behoort."

D. B. Archer,
Voorzitter,
Ontario Federation of Labour.

Uiteraard dezelfde **Mr. Archer** die zich laatst in 't openbaar verslikte toen het over de C.J.L. Foundation en de C.L.A.C. ging. Commentaar overbodig.

Terloops zij opgemerkt, dat het april nummer van de **Canadian Churchman** ook een artikel bevatte onder de titel "Wat verlangt de Vakbeweging?"

Wie beschrijft onze verrassing en onze dankbaarheid toen wij enkele dagen geleden de mei uitgave van de Canadian Churchmen in handen kregen, waar liefst een hoofdartikel in stond, kennelijk ons streven ondersteunend!

Wij achtten het de moeite wel waard dit artikel in zijn geheel zo nauwkeurig mogelijk te vertalen, en onder de titel "Presenteerblaadje Politiek", lezen wij dan:

"Het lijkt ons toe dat de Vakbeweging gebruik maakt van chantage in haar onderhandelingen, en dat de bedrijfsleiding hiermee akkoord gaat. Tegenwoordige neigingen doen ons vragen of de "kerkbank" van de Vakbeweging in Canada zo behaaglijk is geworden dat zij meer belang heeft bij handhaving van de status quo dan de bevordering van doelstellingen die deze beweging een eeuw geleden idealiseerde.

Is de Vakbeweging één van de vele gigantische bureaucraties geworden onder wie de "kleine man" óf toegeeft, óf omkomt? Wat is er gebeurd met de gewetensvrijheid van de enkeling — zijn persoonlijk recht — dat een eeuw geleden zo dierbaar was?

Kort geleden sloot de Direktie van **Expo '67** een overeenkomst met de "Office Employees' International Union" en de "Montreal Office Employees' Syndicate."

In deze overeenkomst, in het geheim beraamd, beloofde de Direktie van **Expo** aan de arbeiders van **Expo** aan de vakbeweging te overhandigen op een contributiebetalend presenteerblaadje als vergelding voor een belofte van "geen-staking." Dit kontrakt werd ondertekend zonder dat de arbeiders die al werkzaam waren voor Expo er bij waren betrokken, en voordat de vakbeweging ook maar één persoon vertegenwoordigde. Het schijnt dat de Vakbeweging een zelfstandige corporatie is geworden, die overeenkomsten kan sluiten met een **Direktie** voordat het ook maar een enkele arbeider vertegenwoordigt. Kan de "shop" nog dichter worden gesloten?

Expo employees die over het hoofd werden gezien gedurende de besprekingen ontvingen later de vrijheid om zich niet bij de betrokken vakbeweging aan te sluiten, als ze dat willen, maar alle werknemers aangenomen na 10 maart 1965 werden verplicht om zich **aan te sluiten** (en natuurlijk om de contributie te betalen).

Onlangs werden drie werknemers, die elk bijna tien jaar hebben gewerkt voor **Greening Metal Products and Screening Co.**, Orangeville, Ontario, de laan uitgestuurd omdat zij weigerden zich aan te sluiten bij, en contributie te betalen aan de **United Steelworkers of America**. Zij hadden bezwaar tegen het "closed shop" principe, waardoor zij gedwongen zouden worden om in dit geval de socialistische doelstellingen van de **New Democratic Party**, die gesteund wordt door de "**Steelworkers**", te bekostigen.

Na een protest en verdere onderhandelingen werden de drie employees weer aangenomen in hun vorige betrekking omdat hun ontslag tegen de bepalingen van de arbeidsovereenkomst in ging. Hun geval werd behandeld door de **Committee for Justice and Liberty Foundation**, die rechtskundige hulp verleende. We vragen ons af wat er gebeurt als rechtskundige hulp niet zo gemakkelijk beschikbaar is.

Komen we nu weer tot een tijdperk in de geschiedenis waarin de "kleine man", de "vergeten man", de man die niet meer is dan een statistiek op een lijst van de vakbeweging of een personeelskaart van de Direktie, de strijd opnieuw moet aanvangen voor het recht van geweten, het recht van geloof, en het recht van de minderheid?

Zo'n beweging zou ongetwijfeld de tegenwerking ondervinden van werkgevers zowel als Vakbeweging. Per slot van rekening is een "geen-staking" overeenkomst in ruil voor kontributie-betalende arbeiders, zonder deze arbeiders te raadplegen, een gezellige manier van zaken doen.

Verleden maand publiceerden wij een artikel getiteld "Wat verlangt de Vakbeweging?" Misschien zou het meer gepast zijn als we vroegen "Wat verlangt de Werknemer?" Men zou kunnen verwachten dat zijn opvatting ietwat verschilt met die van de Vakbeweging!"

Wij mogen hier spreken van het begin van een "doorbraak" in Bijbelse zin, als wij zien dat **door de offers gebracht** al vele jaren, iets is gaan doordringen van het belang en de urgentie van Christelijke actie.

Het past ons de Heer te danken dat wij dit tastbare resultaat weer mogen zien!

Het past ons onze pogingen te verdubbelen na zoveel gunstbewijs!

C. J. L. Foundation
The Committee for Justice and Liberty,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

ONTDEK UW LAND

Bijgaande foto's werden genomen "ergens" in Ontario. Zij zijn enkele van de vele illustraties uit de brochure, die de regering van Ontario heeft uitgegeven, teneinde de aandacht te vestigen op de vele mooie punten, die in de provincie te vinden zijn.

In Europa is het weliswaar veel meer mode om vakanties in het buitenland door te brengen. Toch zijn ook wij, waar wij ook in dit grote land wonen, geneigd te denken, dat natuurschoon alleen over te grens te vinden is. De brochure die Ontario nu gratis beschikbaar stelt, laat een ander geluid horen. Deze fraaie brochure is gratis te verkrijgen tegen inzending van de coupon in de advertentie, elders op deze bladzij.

DE "FIVE ROSES" BAKWEDSTRIJD

De winnares van deze landelijke wedstrijd was dit jaar Miss Janis McLean, een zestienjarige scholier, wonende in Prince Albert, Saskatchewan, die het in Toronto moest opnemen tegen de beste inzendsters uit 9 andere provincies.

Tijdens speciaal banket overhandigde Mrs. A. W. Ruby, Vicepresidente van de Young Women's Christian Association, Miss McLean een studiebeurs ter waarde van $1500.— en een zilveren rozen schaal.

De tweede en derde prijs kregen resp. Miss Diane Drover te Clarendon, Newfoundland, en Miss Diane Doyon te St. Joseph de Beauce, Quebec.

Signalen uit het verleden

door Dr. L. Praamsma

②

Amerika is een merkwaardig land.

Het is een land van Puriteinen en piraten; een land van democraten en dollar-koningen, een land van liberty and racial discrimination; een land van het doodnuchtere Unitarianism en van het uiterste emotionele Revivalism.

Met dat *Revivalism* hebben we nog elke dag te maken.

Het is een plant niet van zuiver-Amerikaanse bodem, want ht werd hier geïntroduceerd door de Engelse opwekkingspredikers Wesley en Whitefield, en daarachter vinden we invloeden van de Moravische broeders uit Duitsland, de bekende Herrnhutters. Maar deze plant bloeide toch wel het best op de bodem van de nieuwe wereld.

Dat was ook geen wonder.

Hoe was de situatie op ons continent in de loop van de 19de eeuw?

Het was een z.g. frontier-situatie.

De settlers, die pioniers, de mensen die optrokken van het Oosten naar het Westen, leefden a.h.w. permanent op de grenzen; er was geen traditie die hen bond; er was geen kerk die hen opving; ze leefden in tamelijk wilde omstandigheden en dreigden te verwilderen; voor een deel waren ze avonturiers, voor een deel moedige mensen die een spoor baanden voor de geslachten die zouden komen.

Deze mensen werden bereikt door de revivalists, de opwekkingspredikers, die hun camp-meetings organiseerden en die hun hoorders opwekten om op staande voet en zonder aarzeling te breken met hun zondig leven en te kiezen voor Christus.

En het kan niet worden ontkend, dat dit een groot werk is geweest, waarvan een onberekenbare zegen is uitgegaan.

Het kan echter evenmin worden ontkend, dat van meetaf deze revivals begeleid werden door twee grote bezwaren of gevaren; het bezwaar van 'emotionalism', de nadruk op de roering en de uitbarsting van het gevoel, niet vreemd aan wat we in Holland een 'tijdgeloof' plachten te noemen; en het gevaar van een reductie van het Evangelie, een ontwaarding van de historische belijdenis van de kerk.

Deze gevaren en bezwaren kregen concrete gestalte in de geschiedenis van de Presbyteriaanse kerk van Amerika in het begin van de 19de eeuw; en het is nuttig, ook voor ons, om daar kennis van te nemen.

In 1803 werd een synode gehouden van deze kerk in Kentucky.

De revivals hadden onrust gebracht onder de Presbyterians, om twee redenen: ofschoon de meeste predikanten de revivals min of meer waardeerden, waren ze het niet eens met de excessn, die bestonden in het opwekken van krampachtige toestanden, het schreeuwen en het soms maken van dierlijke geluiden bij de hoorders; en ze vreesden ook dat sommige revivalists leringen verkondigden, die afweken van de leer van de kerk. Toen echter de Synode besloot, dat deze excessen zouden worden afgekeurd en dat de leer van de 'camp-preachers' in overeenstemming moest zijn met God's Woord en de belijdenis van de kerk, scheidden zich 5 predikanten af, die voortaan 'the New Lights' werden genoemd. Ze besloten onmiddellijk om de belijdenis van de kerk en alle historische confessies af te schaffen en zich alleen te houden aan de Bijbel.

Spoedig ontaardde hun beweging, hoewel ze die aanvankelijk in kerkelijke banen trachtten te houden.

In de kerken, die ze stichtten, bleven ze grote waarde hechten aan gevoelsuitingen; ze hielden ervan hymns te laten zingen, terwijl de leden der gemeente elkaar een hand gaven; en deze gewoonte ontwikkelde zich spoedig tot een gemeenschappelijke godsdienstige dans. Ze zongen: 'Make me, Savior, my heart' — begonnen dan te beven en sprongen rond in een huppelende dans.

Hoewel dit soort van kerken geen lang leven was beschoren, bleven de Presbyterians moeite houden met de voorstanders van de methode van revivalism.

In 1810 ontstond de Cumberland Presbyterian kerk, die zich ook afscheidde, omdat ze voorkeur had voor de opwekkingspredikers, enige ruimte toeliet ten aanzien van de uitlegging van de Westminster Confessie en de eis liet vallen, dat predikanten langs een weg van studie moesten worden voorbereid voor hun ambt; de enige eis was, dat een man geschikt moest zijn om harten te bekeren.

Merkwaardig is, dat in het jaar 1840 een Reformed minister ernstig gewaarschuwd heeft tegen de gevaren van Revivalism.

Het was de predikant van de German Reformed Church dr. John W. Nevin, die ook op ander terrein met zeer originele denkbeelden naar voren kwam.

Hij schreef in dat jaar een boekje onder de titel: The anxious Bench.

The anxious bench is, wat we in het Hollands 'het arme-zondaars-bankje' noemen; en ieder, die in Nederland wel eens een Leger-des-Heils-samenkomst bezocht, weet wel, wat met dat bankje bedoeld is.

Het was geïntroduceerd in Amerika door de bekende opwekkingsprediker Finney, en het bestond in een speciale plaats in de samenkomst, waar een persoon kon plaats nemen, die overtuigd was van zonde, maar nog niet de 'experience' had van vergeving; hij werd dan op die plaats aangesproken door een 'exhorter'.

In zijn boekje erkende dr. Nevin, dat het Revivalism veel goeds had gedaan; hij voegde eraan toe, dat het ook veel kwaads had gedaan.

De nadruk op de bekering als een ogenblikkelijke emotionele ervaring was in strijd met het feit, dat vele Christenen waren voortgekomen uit een kerk, waarin ze langzamerhand geleid waren tot het verstaan van de waarheid, tot de kennis van en het geloof in Christus, en tot de betekenis van dit geloof voor de praktijk van het leven.

Hij betoogde, dat het religieuze stelsel van het revivalism verschilt van dat van de Presbyteriaanse, Gereformeerde en Lutherse Kerken. Het verschil hiervan op deze wijze, dat in de laatstgenoemde kerken de mensen tot kennis der waarheid en tot groei in hun geloof worden gebracht door de regelmatige en trouwe dienst van de kerk; terwijl revivalism de eis stelt, dat de zondaar op een bepaald moment 'gets religion'. Met andere woorden, dat het moment van een zekere aandoening van het gevoel, en niet de voortdurende werking van dat geloof, dat een zeker kennen en een vast vertrouwen is, het godsdienstig leven van de mens bepaalt.

Het ideaal van Nevin was: 'een ambt in staat om te onderwijzen; preken vol van zalving (van de H. Geest) en licht; trouw en systematisch onderricht; ijver voor een leven in heiligmaking; pastoraal bezoek; catechisaties, rechte aandacht voor orde en tucht; geduldige volharding in de onderdelen van het werk van een predikant.'

De zaak van het revivalism is nog steeds actueel.

De methode van deze beweging en de denkwijze eraan verbonden heeft zijn stempel gezet op veel van de Amerikaanse vroomheid.

Het was zo, dat de revivalbekering een zeer concrete bekering was. En die concreetheid bestond in het feit, dat de man, die tevoren dronk, danste en vloekte, voortaan volstrekt met deze gewoonten brak. Daardoor was zijn leven als bekeerde gestempeld.

De revivalists hielden zich bezig met de individuele persoon en met zijn levenswijze in zeer bepaalde aspecten; ze hielden zich weinig of niet bezig met voortgaande theologische, maatschappelijke of politieke vragen. Ze dachten niet theocratisch; en hadden een beperkte visie op het koningschap van Christus; ze predikten inderdaad Christus als Zaligmaker en die eer mag men hen niet roven; maar voor een deel lieten ze Gods water lopen over Gods akker.

We hebben ermee te maken in ons contact met onze medechristenen; en in onze beoordeling van huidige grootscheepse revivalcampaigns.

En we moeten ons niet schamen voor het aanleggen van een gezond-kerkelijke maatstaf, zoals indertijd gebruikt werd door dr. Nevin.

We moeten ons ook hoeden voor het euvel, om met het badwater het kind weg te werpen, en niet de staf te breken zonder meer over bewegingen, die hier appelleren op de volksziel, zoals deze historisch bepaald is, en waardoor nog steeds massa's worden bereikt, die nog verder vervreemd zijn van het simpele evangelie als de frontier-men.

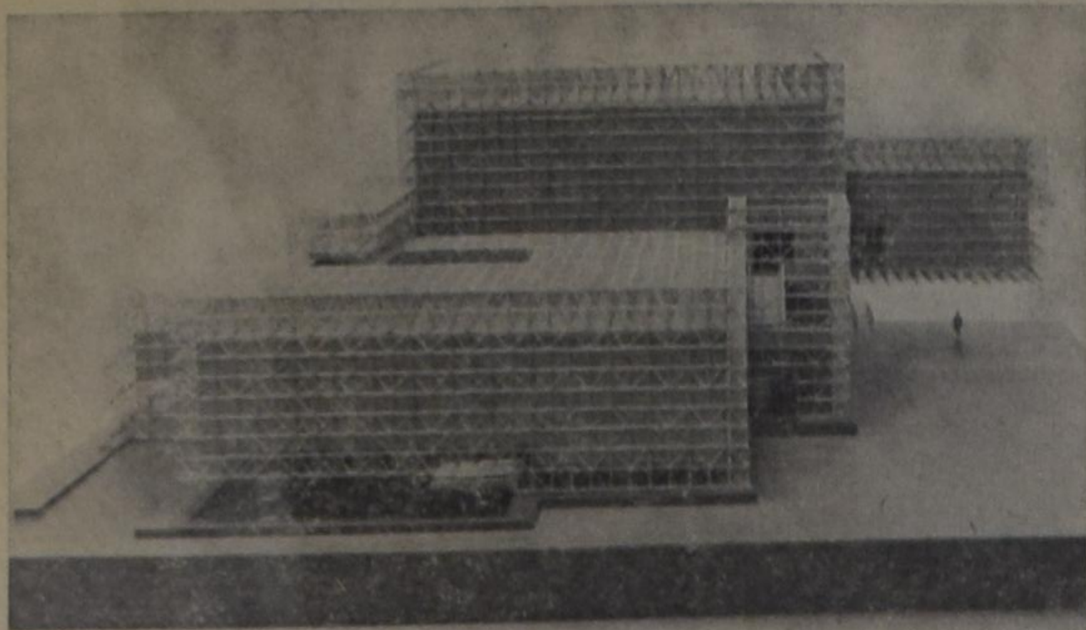
In bepaalde gevallen, waarin om samenwerking wordt gevraagd, zullen we een keus moeten doen.

Onder ons heerst nog steeds geen eenstemmigheid over deze keus, en dat is ook niet zo erg.

Maar het leek me goed te letten op enige signalen uit het verleden.

We doen goed erop te letten; maar elke situatie vraagt een nieuwe beslissing, omdat de historie zich nooit totaal repeteert; en we zullen moeten vragen om licht aan Hem, die in alle tijdsperioden ons wil leiden door Zijn Woord en Geest.

Nederlandse Deelname aan Expo '67

In de maand juli van dit jaar zullen de eerste werkzaamheden beginnen voor de bouw van het Nederlandse paviljoen op de grote wereldtentoonstelling te Montreal, beter bekend onder de naam EXPO '67.

Het Nederlandse paviljoen staat onder leiding van oud-minister S. H. Visser, die aan de pers mededeelde dat het gebouw de vorm zal hebben van een cocon. In het gebouw, dat geheel van metaal zal worden gebouwd, zal voornamelijk tot uitdrukking komen de eeuwenoude strijd die Nederland tegen de zee heeft gevoerd, alsmede Nederland's verbondenheid met andere landen.

Dertig procent van Nederlands grondgebied is aan de zee ontworsteld. Het is daarom niet zonder betekenis, dat het Nederlandse paviljoen zal verrijzen op een eiland, "Isle Verte" genaamd, vanwaar men naar het noorden een gezicht heeft op de St. Lawrence rivier en aan de andere zijde uitzicht heeft op het kunstmatig geschapen meer te Place des Peuples.

De ongebruikelijke cocon, die een combinatie is van **grote sterkte** en licht gewicht, is gemaakt van een web van metalen buizen. Verder wordt op een unieke wijze van metaal gebruik gemaakt. Het gebouw zal drie grote tentoonstellingszalen bevatten, alsmede een enorme console van 45 voet hoogte aan de zijde van de rivier en van de stad.

De console zal een uitzonderlijk mooi uitzicht op Montreal verschaffen. Een venster van 53 voet breedte zal worden aangebracht. Dit gedeelte van het geheel zal in het bijzonder worden gewijd aan de Nederlands-Canadese betrekkingen.

Overal in het cocon-gebouw zal men het geluid van Nederland's machtige deelgenoot — het water — kunnen horen. In een speciaal daarvoor gemaakt basin op de binnenplaats van het paviljoen zal men op mechanische wijze golven doen breken.

De cocon zal op een betonnen fundering rusten, welke zal worden overtrokken met uit Nederland geïmporteerde baksteen. Het geheel omvat een gebied van 23,000 vierkante voet. De kosten van 't geheel worden geschat op $3,600,000.

Ontwerper van het paviljoen is de Nederlandse architect Walter Eykelenboom van Rotterdam, die wordt bijgestaan door George F. Eber van Montreal. De heer Eber is een immigrant uit Hongarije (thans Canadees burger), die eveneens betrokken is geweest bij de bouw van de First Chr. Ref. Church in Montreal.

De gehele inrichting wordt ontworpen door Joop Geesink van Amsterdam, die vooral naam heeft gemaakt met zijn tekeningen en films over beesten. Het thema, dat ook bij de inrichting zal leiden, is "Terre des Hommes" — de mens en zijn wereld.

Verleden, heden en toekomst zullen tot uitdrukking worden gebracht, niet alleen met betrekking tot Nederland, doch ook tot de Nederlandse Antillen en Suriname. Zo zal men bijvoorbeeld kunnen zien:

- Nederland's overwinning op de zee in de droogmaking van de Zuiderzee en de geweldige Delta-werken.
- Nederland's uitzonderlijk dichte bevolking (bijna dertien miljoen mensen op een gebied zo groot als de helft van de provincie New Brunswick), zijn produktiviteit en gevorderde industrialisatie.
- Rotterdam's positie als de poort van Europa en 's werelds drukste haven.
- Het sterke begeren van de Nederlanders om goede betrekkingen met andere landen te onderhouden. Dit begeren heeft tot gevolg gehad dat het land een goede plaats heeft in de wereldhandel, en groot aandeel in de emigratie en de internationale samenwerking.

Tuinaanleg en bloemententoonstelling zal in handen zijn van de in Nederland geboren Emil G. Vandemeulen van Toronto.

Samenvallend met Expo '67 zal het Amsterdamse Concertgebouw Orkest een tournee maken door Canada. In Montreal zullen concerten worden gegeven op 17, 18 en 19 mei 1967. Daarnaast zullen kunsttentoonstellingen worden georganiseerd.

Zomercursus voor Christian School Teachers

Verleden jaar organiseerde de Ontario Alliance for Christian Schools in samenwerking met de Association for Reformed Scientific Studies een zomercursus voor onderwijzers en onderwijzeressen aan de christelijke scholen. Aangemoedigd door de reacties op die cursus, werden plannen gemaakt voor een soortgelijke cursus voor dit jaar. Deze plannen zijn thans gereed en bekend gemaakt.

De cursus zal D.V. worden gehouden van 9 tot 20 augustus, opnieuw in de Christian Educational Centre en de Hamilton Christian High School. Registratie kost $35.00 per persoon, waarin twee maaltijden per dag begrepen zijn, doch niet de kosten van logies en ontbijt. Miss Anne Sneep, 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ont. is de registrar.

Het doel van deze cursus wordt door de organisatoren als volgt in het kort weergegeven: "To help the teachers, young and more experienced ones, to come to a better understanding and application of **Scripturally Oirected Teaching.**" Dit raakt, zoals deze omschrijving aangeeft, het hart van het onderwijs aan de Christelijke school. Dit is juist het moeilijke: in welk opzicht is christelijk onderwijs anders dan openbaar onderwijs? Of, om het anders te zeggen: wat is nu het karakteristieke van het christelijk onderwijs?

Vele onderwijzers zullen de eersten zijn, die gaarne toegeven dat dit punt hen vaak voor moeilijkheden stelt. En het is juist met het oog hierop, dat deze cursus in het leven is geroepen. Dat de cursus van verleden jaar voor velen zeer behulpzaam is geweest, bleek wel uit de enthousiaste reacties, die na afloop te horen waren.

De commissie, die de cursus dit jaar organiseert, bestaat uit Mr. B. Oosterbroek, Miss Jenny Visser, Dr. Paul G. Schrotenboer en Mr. A. Hengstman. Voor hen, die de cursus van verleden jaar niet konden bijwonen, wordt het programma van 1964 herhaald. Dit programma bevatte colleges over "A Christian Critique of Modern Pedagogy" by Dr. R. Kooistra, "Perspectives in Philosophy" by Prof. Dr. H. E. Runner, en "Teaching as Office" by Dr. P. G. Schrotenboer.

Voor hen die verleden jaar deelnamen, is thans een vervolgcursus beschikbaar, bestaande uit colleges ove r"Perspectives in Pholosophy" by Prof. Dr. H. E. Runner, "Religion and Education" by Dr. P. G. Schrotenboer, en "Language-Arts Workshops" by Mrs. D. Fridsma en Mr. Arnold Snoeyink.

Voor beide cursussen is voor de namiddag het volgende programma ontworpen: van 1.00 tot 1.55 "Class Room Management" by Miss Rita Van Westenbrugge; van 2.00—2.55 n.m. "Music and Song in the Classroom" by Mr. Herman De Jong.

Gezien de grote deelname van een jaar geleden, verwachten de organisatoren dat dit jaar zelfs meer onderwijzers en onderwijzeressen zich zullen opgeven. En dat schoolbesturen hun personeel zullen aanmoedigen zich gedurende de vakantie in deze belangrijke zijde van hun werk verder te bekwamen. Verschillende besturen waren zich in 1964 hiervan reeds gewust en hebben hun onderwijzers en onderwijzeressen een gehele of gedeeltelijke tegemoetkoming in de kosten gegeven. Dit was een goede investering, want de leerlingen zijn de eersten die van een dergelijk cursus profiteren.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(21)

Nu gat haar blik nog hoger, naar waar de hemel al blauw begint te kleuren. Ze denkt aan God. Hoe Hij dit alles nu zal zien, dit aanbreken van de nieuwe dag... het is zo... haast alleen voor Hem... zou Hij... er ook van genieten? Opnieuw buigt ze zich over de rand, snuift diep de tuingeuren op. Het is... of ik nu hier alleen ben met God. En de vogels...

Met alle macht probeert ze zich hierbij te bepalen, want ze voelt haar eigen problemen alweer onontkoombaar op zich af komen. Haar ogen worden zwaar van het turen... en dan overmeestert haar toch dat andere. En zoals het opkomende licht aan de horizont, even aarzelend maar dan ook geheel bezit neemt van het zwerk, zo overglanst de gedachte aan Ted, bij het aanbreken van de morgen reeds haar gehele dag. Overglanst ook het zwart van de rouw om Merel.

Luid schreeuwend en zich niet aan langslapers storend, vliegen de kauwen als in één vleugelwiekslag op en strijken gezamenlijk neer op de volgende mast, waar de gesprekken nog levendiger worden.

Emi draait zich met een ruk om. Uit die beesten kun je toch nooit wijs worden. En ik... ik kan nergens uit wijs worden. Uit mezelf niet, uit Ank niet, met die Chris... Ze moeten dat wel heel stiekem doen, dat ik daar nooit iets van merk. En Ted? Waarom praten de mensen niet gewoon ronduit, dan weet je tenminste waar je aan toe bent. Als hij dat had gedaan, had hij ook geen aanleiding gegeven tot dit in mij.

Onrustig gaat ze alles van de afgelopen weken nog eens na. Haar eigen gedrag... haar woorden... haar blikken... kan Ted iets aan me hebben gemerkt? Die middag met Louitje... Nee, eigenlijk was er nooit iets. Met schaamte moet Emi het zich bekennen, hij was meer lief voor de kinderen dan voor mij.

Terug in bed, valt ze toch in een lichte sluimer. Ondanks de zon, die nu de nacht geheel heeft overwonnen en alles in kleur zet, ondanks het eindeloos gekwek van de kauwen en ook... ondanks haar eigen onrustige gedachten.

Vroeger was het de heel zachte aanraking van Merels hand op haar arm, die haar deed ontwaken, maar nu is het de onpersoonlijke metalen stem van de wekker, die haar uit de slaap losscheurt en in de nieuwe dag zet.

Emi's linkerhand grijpt automatisch in zijn richting en drukt het knopje in. Dan glijdt haar hand af over het nachtkastje en neemt de Bijbel. Ze heeft wel geleerd, dat je ook deze dingen uit gewoonte moet doen. Niet iedere morgen leest ze een heel hoofdstuk, soms leest ze volgens een rooster en ook wel zoekt ze een gedeelte op, waar ze die dag behoefte aan meent te hebben. Ook treft haar wel eens wat ze toevallig opslaat. Nu bladert ze even in het Nieuwe Testament, slaat dan ineens om naar Job. Nee, dit toch ook niet. Het Hooglied slaat ze ook meteen maar over, de Spreuken...

Buiten zingen de vogels. Met langgerekte trillers lokken ze elkaar.

Laat ik ook maar Gods lof zingen, welt het dan in haar op. Veel van de zondagse preken bewaart Emi in haar hart, diep weggeborgen soms, maar van binnen gaat nu zo'n luikje open. En ze weet: psalm 8 moet het zijn. We moeten meer danken, zei dominee laatst. En Emi leest: O Here, onze Here, hoe heerlijk is Uw naam op de ganse aarde. Ze voelt dat dit haar opheft, want het begin van deze psalm geeft haar altijd iets vreugdigs. Het is zo ruim... zo groots. De ganse aarde... en daar overal Gods Naam. In de bloemen, in de vogels, in de planten... zo stelde ze het zich voor en dan komt het grootse, alles overkoepelende: Gij, die Uw majesteit hebt gesteld boven alle hemelen.

Ze denkt aan tante Guus: haar jongens, die in het verre Australië ook Gods eer verkondigen. Daar is voor de zoveelste maal Luci's klaterstem: naar Amerika. Daar staat Ad, stoer naast Ted: "en daar pionieren mam, daar waar nog nooit iemand geweest is, waar vreemde vogels zijn en vreemde planten en..." wat hij blijkbaar nooit heeft durven uitspreken, maar wat ze las in zijn repetitieopstel op de ouderavond: "waar alles leeft alleen tot de eer van God, voor Zijn plezier, daar zou ik willen lopen". Dat "lopen" heeft haar toen het meest getroffen. Ze ziet hem er gaan, klein mannetje in een onvoorstelbaar schone wildernis met hoog boven hem in de boomtakken krijsende vogels in felle kleuren. Eerst nu schiet haar te binnen, waar Ad dat vandaan heeft. En dan denk ik vaak dat hij niet luistert in de kerk...

Een blijde ontroering grijpt haar aan. Ze vond Ad wel eens wat te nuchter en zakelijk, te veel uit op winst al, maar nu ze door een kiertje in z'n hart heeft kunnen kijken, weet ze, dat hij zich ook een kind weet van die machtige Schepper.

En al krimpt haar hart ineen van haar eigen verlangen en Louitjes klaaglijke: ik wil zo graag een pappie, ze kan deze dag toch beginnen met danken en onder het aankleden wijst ze zichzelf weer haar plaats, waar haar taak is. Haar kinderen wijzen op de Here Jezus... hen leren, Hem te dienen. Dat heeft God voor mij bestemd. Het is heel veel en ik moet niet nog meer willen. Niet meer... Maar als alles in me roept...

Aan het ontbijt beziet ze aandachtig haar kinderen. Hun jonge, frisse gezichtjes, zo pril als de bloesem buiten. Ze kan vrolijk lachen naar Ank, die opgelucht denkt: ik heb me toch vergist, moeder is juist zo opgewekt vanmorgen.

Maar ze weet niet, hoe moeder juist in haar vrolijkheid vecht tegen dat andere van binnen, dat plekje wee, dat zo haar ganse wezen in bezit kan nemen. Dat ze met haar lach vecht tegen het verlangen in haar hart... dat altijd terugkeert.

* * *

Achter de grote wagen van Ted staat nu een tweede Canadese auto voor Emi's huis. Als John eruit springt in z'n haast even ruimzittend pak als dat van Ted, verbleekt Emi niet en hoeft ze niet naar haar bonzend hart te grijpen, zoals toen Ted zo onverwachts voor haar stond. Ze is hierop voorbereid en Ank, Luci en Ad zijn met Ted meegeweest naar de boot, om de hele familie af te halen.

Toch is het, of ook John iets van Merel in zich heeft als hij zich naar haar overbuigt. Maar haar ontroering ebt weg als de anderen zich om haar verdringen. Micky, Johns forse vrouw, met haar gedecideerde manieren. Haar hartelijk: "Wat lijkt me dat, Emi, jou eindelijk weer te ontmoeten," doet meteen\alle onwennigheid verdwijnen.

"En dit is Purky, mam!" Ank en Luci trekken met nichtje mee. Ze is fors als haar moeder, met glad uit de kruin weggekamd kastanjebruin haar, dat prachtig kleurt bij haar roodbruine teint.

"Dag tante!" zegt Purky.

Berny is de kleinste en tengerste. Precies het postuur van Merel, denkt Emi. Hij slingert er maar wat bij en hij en Ank hebben hun verlegenheid voor elkaar nog niet overwonnen. Maar nu Emi hem ziet, zo innemend en aardig, betwijfelt ze meteen of Ank wel in haar afwijzende houding kan blijven volharden.

Loyaal heeft hij van tevoren Ank een brief geschreven. Emi heeft hem gelezen en kon haar lach haast niet onderdrukken. "Ik kom toch maar mee en de bruiloft zal als een gouden gedenkteken in m'n leven staan. Ik zou misschien kniezen van spijt, als ik me achter liet blijven. Wij doen niet één woord over mijn vraag aan jou spreken, Ank, maar verander je, jij vertelt me dat met spoed."

Met veel drukte worden de koffers uitgeladen en als Emi voorgaat naar binnen, denkt ze weemoedig: en Merel, zou niemand aan hem denken? Maar juist dan keert John zich naar haar toe. "Wat een leegte, Emi, wat een leegte. In de verte waren het alleen z'n brieven, die we misten, maar hier mis ik hem zelf. Kind, hoe heb je het allemaal kunnen doormaken. En zo'n mooi gezin. Die Ad wordt precies z'n vader, in z'n doen ook, lijkt me."

Het ogenblik is voorbij, want achter hen komen de anderen binnenrumoeren en ze brengen de adem mee van het verre land. Wat leven ze ruim, denkt Emi, en het is of ze met de adem van háár land achter een onzichtbare muur tegenover hen blijft. Echter met benauwenis in haar hart, want ze ziet hoe haar drie oudsten zich volkomen aan het vreemde overgeven. Als dorstigen drinken ze in, wat ze schaars uit de brieven weten. Aandachtig kijkt ze naar Ad, die staat te baden in puur geluk. M'n kinderen, denkt ze en hoort weer de stem van tante Guus: "'t Zit ons nu eenmaal in het bloed en dan is er geen houden meer aan."

's Middags vindt Emi ondanks alle drukte een rustig kwartierje voor een gesprek met Micky, wat Micky ook zelf heeft gezocht. Even tasten ze maar wat rond. Een paar losse zinnetjes over de hete droge zomer.

Micky ligt lekker lui achterover in een stoel. Van terzijde beziet Emi haar.

"Micky!" De toon, waarop Emi dit zegt, doet Micky overeind komen.

"Well?"

"Zijn jullie nu echt gelukkig? Ik bedoel... jij bent toch ook al jong bij je moeder vandaan gegaan en zo voorgoed."

Even sluit Mickey zich toe. Dit zijn dingen waar je niet over praat, maar meteen hoort ze weer dat "Mickey". Het klonk als een alarmkreet en ze begrijpt dat deze vraag niet voortkomt uit nieuwsgierigheid, maar werd geboren uit een liefdevol moederhart.

Haast beschermend legt ze haar stevige hand op de warme van Emi.

"Ik houd heel veel van m'n moeder, Emi, maar... er kan een drang zijn die sterker is. En die hadden John en ik in ons. We moesten gaan, die hunkering in ons volgen. We droomden ervan, dag en nacht. Ja, je voelt zomaar," — Mickey breidt haar armen wijd uit, — "dat daar je toekomst ligt, je leven. Al is het dan ver weg en lijkt het misschien ten opzichte van je ouders koud en hard. Emi, je moet nooit denken dat een kind van je, dat gaat emigreren, minder van je houdt dan dat andere dat hier blijft. Die Ad van jou..."

Emi knikt met een warme glimlach. "Ja, juist hij is vaak het liefst voor mij."

Maar Mickey is ook moeder. Ze verschikt iets aan haar jurk en steekt haar genylonde been, met de sierlijke hooggehakte schoen, recht vooruit.

"Emi, zeg eens, heb jij invloed gehad op Anks "nee"?"

"Ik? Och Mickey... Ja en nee misschien. 't Was juist de morgen van onze verhuizing en ik... ik ben geen emigrantenvrouw, Mickey, en nog minder een emigrantenmoeder. Ik was toch al wat over m'n zenuwen heen door alles en Berny's brief kwam vlak voordat de verhuizers er waren. We zaten juist midden tussen de kisten te ontbijten. Ja, ik was woedend, op dat ogenblik. Later heb ik Ank gezegd dat ze 't om mij niet moest laten. Geloof je niet... als 't echt haar keus was... dat ze 't toch wel zou hebben gedaan?"

Al pratend kwam een glimlach op Emi's gezicht, maar die sterft weg als Mickey zegt: "Zo op 't eerste gezicht zou ik niemand liever als schoondochter hebben."

De middagtuin is heet, zelfs het schaduwplekje dat ze hebben opgezocht, maar Emi voelt zich helemaal koud van binnen, als ze zegt: "Misschien verandert Ank nog wel, Berny is een heel innemende jongen."

Louitje is al naar bed, als Ank en Luci met Purky boven zijn om haar koffers te pakken. De anderen zijn na het avondeten doorgereisd naar Johns ouders. Na hun vertrek is het alsof een wervelstorm zich heeft gelegd. Het is goed dat Purky is gebleven, de plof terug in het gewone leven van alledag was anders te groot geweest. Maar hoezeer de "vreemde adem" Ad heeft beroerd blijkt wel als hij vraagt: "Mam, je kunt uit Canada toch ook geld oversturen?"

"Ja, hoe dat zo?"

"Nou, voor later, als ik rijk ben."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With grateful hearts to God, we are happy to announce the birth of our first child

ROBERT ALLAN

Andy and Diane Regnerus

May 5, 1965.

412 Herkimer St., Hamilton, Ont.

With gratitude to God and great joy we announce the birth of our son

GLEN ROBERT

Wilma and Harro van Brummelen

193A Kennedy St. W.,
Aurora, Ont.

May 20, 1965.

With joy and thankfulness to God, we announce the birth of our son

GERALD CORNELIUS

A brother for Tommy, Kathy and Harry.

Cornelius and Jenny Bruulsema

R.R. 2, Ancaster, Ont.

May 24, 1965.

Mr. and Mrs. E. Koopmans of Stroud, Ont.

announce the engagement of their daughter

WILLEMKJE

to

Mr. DURK THEODORUS BRUINSMA

son of Mr. and Mrs. Jan Bruinsma of Bowmanville, Ont.

D.V. on June 5th, 1965.

Zo de Here wil hopen onze ouders en grootouders

HUIBERT PRINS

en

MARIA PRINS—IMMERZEEL

op 3 juni 1965 de dag te herdenken dat zij voor 40 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkander en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Trenton, Ont.:
Hubert en Ina
Haarlem, Ned.:
Adrianus
Athens, Ont.:
Kees en Ank
Trenton, Ont.:
Arnold en Toni
Trenton, Ont.:
Martin en Netty
Chilliwack, B.C.:
Mary en John DeWolde
Edmonton, Alta.:
Renie
Redcliff, Alta.:
Casey en Jenny Stigter
en 19 kleinkinderen.
Trenton, Ont.

---

30 mei 1965 D.V. hopen we de 35-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

ABRAHAM BEVAART

en

CATRIEN BEVAART—DE BLONDE

Hamilton, Ont.:
Jan en Janny Bevaart
Brantford, Ont.:
Anton en Lies Bevaart
Hamilton, Ont.:
Wolter en Nelly Smit
en kleinkinderen.

Gelegenheid tot feliciteren, 29 mei, 1965 om 8 uur n.m., 700 Upper James St. S., Hamilton, Ont.

1925—1965

On May the seventh we celebrated the 40th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

HERMAN PETER SCHURINGA

and

GRACE SCHURINGA—VAN TIL

May the Lord continue to bless and spare them for many more years to come.

Willowdale, Ont.:
Garry and Ann Broos
Montreal, Que.:
Hans and Trudy Wittenbosch
Brampton, Ont.:
Andy and Rita Knibbe
Rexdale, Ont.:
Joe and Mary Schuringa
Rexdale, Ont.:
Frits and Ann Schuringa
and their 18 grandchildren.
Jarvis, Ontario.

The Lord willing, on May 28th, 1965, we hope to commemorate the 35th wedding anniversary of our dear parents

DOUWE BYLSMA

and

TRIJNTJE BYLSMA—BIJ DE LEY

The Lord has done great things for us; whereof we are glad.
Ps. 126:3.

Their thankful children:
St. Catharines, Ont.:
Jack and Joanne Bylsma
Burlington, Ont.:
John and Tina Hordijk
Milton, Ont.:
Ken Bylsma and Marjorie (eng.)
St. Catharines, Ont.:
Mike and Frances Bylsma
Vineland, Ont.:
William
Jim
and grandchildren.
R.R. 1, Vineland, Ont.

Today, May 28, 1965, we commemorate with our beloved parents and grandparents

MR and MRS. S. HILVERDA

their 35th wedding anniversary.

Ephesians 5:20

Meaford, Ont.:
Sake and Tjaltje
Jeff and Kerry
John
Lyndon, Wash.:
Bonne and Betty
Ladner, B.C.:
Murk and Margaret
Ottawa, Ont.:
Frank and Stien
Reta
Huntsville, Ont.:
Joe and Henny
Manitouwadge, Ont.:
Henry
Owen Sound, Ont.:
Mike
and grandchildren.
R.R. 2, Meaford, Ont.

DAIRY-FARMS TE KOOP

90 Acres prima land (met altijd stromende creek) en water well. Best huis, grote barn met silo, melkhuis en bulkcooler. MELKCONTRACT MET CITY DAIRY. Alle benodigde machines in goede conditie. 20 Melkkoeien en 10 stuks jong vee waarvan sommige dragend. Dit is een zeer goede farm en mooi gelegen, 4 mijl van de stad. Prijs $39.000.—. Gevraagd down payment $11,500.— of offer.

—

160 Acres best land, 2 huizen, 2 grote barns met silo en melkhuis met bulk-cooler. Prima water voorziening. Stable cleaner. De gebouwen zijn in uitmuntende goede conditie. Moderne huizen. Grote hoeveelheid goed onderhouden machines. De veestapel bestaat uit: 35 Holstein melkkoeien, 5 bred heifers, 10 heifers van 1 jaar oud en over en 8 kalveren. Melk-inkomen over $15,000.— per jaar plus inkomen van veeverkoop en broilers. INDERDAAD EEN DER MOOISTE FARMS IN DE NIAGARA PENINSULA. Mooi gelegen, dicht bij town, kerken en scholen. Vraagprijs $90,000.—. Downpayment kan worden overeengekomen. Grote hypotheek verkrijgbaar tegen 6%, met zeer gemakkelijke terugbetalingen.

—

330 Acres farm met dubbel woonhuis en een ander ouder huis. Barn met stanchions en waterbowls, silo, melkhuis en bulkcooler. Best Holstein vee en groot melkcontract. Melk-inkomen $15,000.—. Van het grote machine-park zijn de meeste machines nieuw. Prachtig gelegen aan een rivier en slechts 4 mijl van de stad. Dit is een farm voor minstens 2 werkkrachten en geeft een hoog totaal inkomen. Vraagprijs $90,000.—. Gevraagd downpayment $25,000.— en is open voor offer.

—

Behalve deze, hebben wij ook andere farms met en zonder melkcontract ter verkoop in handen en het is de moeite waard om ze te bezien.

K. KRAAY, *REALTOR*
2 JULIANA CRESCENT, ST. CATHARINES — TEL. 934-1813

Er wordt doorgestoten tot aan de Rogers Pass. De Selkirk Mountains zijn bestegen. De overwinning is in zicht . . .

---

52 Acres

gemengd bedrijf. 18 mijl vanaf Hamilton and 8 mijl vanaf Brantford. 8-Kamer huis, heuvelachtig land, lichte grond, creek.

Vraagprijs $16,500.00 met $4,000 down.

—

100 Acres

aan Highway 3, 21 mijl vanaf Hamilton. 7-Kamer huis, grote barn, melk huis, garage, kleigrond.

Vraagprijs $16,500.00 met $3,500 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Wij hebben verschillende goede farms te koop!

Wanted

A BRICK LAYER AND HELPER

Good wages. Contact Mr. B. W. Prinsen, Masonry, 211 Lakeshore Rd., St. Catharines, Ont. - Phone: 935-4251.

Garden Centre and Landscaping Service

Thriving and well established retail Garden Centre and Landscaping Service in excellent location in Oshawa, now on the market due to ill health. Several Franchises included. New modern home, together with large metal office and storage shed. Well landscaped property. $124,000.00 worth of business last year. Just listed at $86,000.00 plus stock and equipment (if required).

Contact Exclusive Agent

Lloyd Metcalf
Real Estate Limited
40 King St. E., Oshawa - 728-4678

Wanted

ELECTRICIAN

Must have experience in residential wiring. Reply to Mr. H. Klomps, R.R. 8, London, Ontario — Phone 451-8966.

A seventeen year old highschool girl wishes to obtain

WORK FOR THE SUMMER MONTHS

in a home with children.

Phone 617-R-31 or write Corrie Hansma, R.R. 2, Drayton, Ont.

Wanted

HELP DURING HAYSEASON

Apply: J. Streutker, R.R. 8, Woodstock, Ont. - Tel. no.: 537-8853, Woodstock.

GOOD DAIRY-FARM FOR SALE

WITH CATTLE, MACHINERY AND MILKCONTRACT

Located close to fast growing city, between St. Catharines and Hamilton, Ont. (Nice fruit and dairy district.)

Very good 5-bedroom house, large barn for dairy cattle and laying hens, silo, milkhouse and bulkcooler.

Machine-shed and other farmbuildings. Plenty, pure water supply. 30 head of cattle and the following machinery:

Power mower, hay-baler, hay elevator, manure spreader, wagons, speeddrill, roller, disc, seeder, harrows, milking machines, etc. All chicken equipment. Milkcontract with St. Catharines Dairy. Large frontage on semi highway.

To reliable party we will sell for $10,000.— to $12,000.— cash, full price $42,000.—.

Obtain more information, by writing to Calvinist-Contact, no. 1806, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Brug naar de toekomst

De geschiedenis van de eerste spoorlijn die de Oostkust van Canada met de Westkust verbond.

door John F. Hayes

Deel VI.

ONDER OVERKAPPINGEN EN DOOR TUNNELS

De zomer van 1884 is een zeer regenachtige geweest in de bergen. De wegen tussn de spoorwegkampen waren door de wagensporen in vieze modderpoelen veranderd. De mannen hadden zwaar te lijden. Tussen de hoge varens groeide het Devil's Club, een kale stengel van ongeveer een inch in doorsnee, een halve inch hoog, met aan de top wat bladeren en rode bessen. Deze bergplant is echter geheel bedekt met scherpe doornen en wee de hand, die daarmee in aanraking kwam. Het openbreken van de grond betekende veel pijnlijk oponthoud om de vergiftige doornen te doen verwijderen.

Vanaf Stephen, aan de top van de Rockies trok men langzaam verder, door kronkelige bergpassen en langs smalle vooruitstekende richels in de rotswanden, over diepe, donkere ravijnen heen omhoog en weer omlaag langs steile hellingen. De Great Divide, het Rotsgebergte, werd overwonnen. Ook gedurende de winter vond het werk voortgang daar het hout ter plaatse kon worden gebruikt voor de vervaardiging van dwarsliggers, stations en bruggen. Aan de hand van de route die door Majoor Rogers was uitgestippeld, waren de ingenieurs dag en nacht bezig met het uitpuzzelen van een doortocht door deze machtige bergen. En hoe meer men de Selkirks naderde, hoe meer men zich begon af te vragen, of men er wel ooit in zou slagen een spoorlijn door deze massieve rotsformatie tot stand te brengen.

Pas Burn, de Canadese veekoning, voorzag de kampen van vlees. Vanuit het oosten werd voedsel en materiaal aangevoerd. En weer andere moeilijkheden staken het hoofd op. Gewetenloze kooplui waren de duizenden spoorwegarbeiders op de voet gevolgd en de hulp van de Royal Canadian Mounted Police moest op een gegeven ogeblik worden ingeroepen om de orde te handhaven. Binnen 20 mijl van de spoorlijn werd de verkoop van sterke drank verboden. Een detachement van de beste scherpschutters uit de Calgary Division van de Mounted Police, onder aanvoering van Inspecteur Samuel Steele, maakte korte metten met de whiskeyhandelaars. Telkens weer wisten deze ontembare politiebeambte en zijn mannen incidenten, die de aanleg van de spoorweg noodlottig geworden zouden kunnen zijn, in de kiem te smoren. En het werk vond voortgang. Op sommige plaatsen kwam de onderbouw van de spoorbaan wel 300 voet hoger dan de tijdelijke hulpweg te liggen. Er werden bruggen gebouwd, sommigen langer dan ze ooit eerder in Canada waren gemaakt. Over ravijnen, kolkende bergstromen en dwars door hoekige bergketenen werd de spoorbaan verder geduwd. Zo was de Mountain Creek Bridge bijv. meer dan 1200 voet lang en rees hij bijna 150 voet boven het water uit.

Stukje voor stukje werden de rails aangelegd. Kon men niet om de rotsketenen heentrekken, dan werden er tunnels doorheen geblazen. Voetje voor voetje werd er dan door de solide rotsen een weg gebaand. Tenslotte werd de Kicking Horse Valley bereikt. Bij het afdalen naar het lage land om de uitgestrekte Kicking Horse River werd op het laatst de helling zo steil, dat de treinen met rokende en roodgloeiende remmen Field binnenstoomden. Overal langs de rails moest water worden neergezet om op de hete assen te kunnen worden gegooid! En nog was er geen einde aan de moeilijkheden, die overwonnen dienden te worden. Op sommige plaatsen moest de spoorbaan worden gebouwd op richels die uit de steile rotswand waren uitgeblazen. Om de rails te beschermen tegen de onvermijdelijke lawines, die de winter met zich meebracht, moesten geweldig streke overkappingen worden gebouwd. Vastgeankerd in de rotsen volgden ze de contouren van de berghellingen en tonnen neerstortende sneeuw en stenen gleden over deze dikke overkappingen naar de valleien in de diepte.

Hierna boog de lijn om naar het Noorden, met de Columbia Rivier mee tot aan Beaver Creek, waar weer zuidwaarts gegaan werd. Als men dan tenslotte het dal van de Illecillewaet bereikt, gaat de CPR dwars door het meest indrukwekkende landschap dan men ooit uit een treinraampje te zien krijgt, waar ook ter wereld. Op sommige plaatsen hangen de rotsen letterlijk geheel over de spoorbaan heen en aan de andere kant kolkt en buldert de Illecillewaet rivier in een woedende maalstroom van schuimend water. Zelfs nog heden ten dage kruipen de luxe treinen van de CPR voorzichtig over dit kronkelende traject en zijn de treinbeambten voortdurend op de uitkijk naar eventuele neertuimelende rotsen of andere moeilijkheden. Men weet dat de bergen nooit geheel overwonnen kunnen worden — hoogstens in toom gehouden.

Terwijl men hier dus hard aan het werk was in 1884 om zich een spoorbaan uit het gebergte te hakken, naderde de ploeg van de regering, die op zich had genomen het traject van Fort Moody tot Kamloops aan te leggen en de C.P.R. dan vanuit het Oosten te ontmoeten, aan de andere kant. Ook zij hadden hun moeilijkheden; de geweldige taak om een gebergte te overbruggen was niet minder moeilijk of men het nu vanuit het westen of het oosten benaderde. Verbeten en met koppige vastbeslotenheid werd de strijd echter voortgezet en naderden de stalen schakels elkaar. De uiteindelijk verbinding van de twee zou in 1885 plaats vinden, toen in het hartje van de zomer de spoorwegarbeiders van de westkust en de uitgeputte ploeg uit het oosten elkaar in de Eagle Pass ontmoetten.

(Volgende maal: "De laatste loodjes".

Consistories:

Does the income of your Church stay below your budget?

Generous giving expresses the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER

Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Stratford, Ont., C. Vriend te Emo, Ont.

te Owen Sound, Ont. H. Eshuis te Athens, Ont.

te Duncan, B.C. J. Boonstra te Brandon, Man.

te Surrey, B.C., C. Padmos te Calgary, Alta.

Bedankt

voor Ladner, B.C., C. Padmos te Calgary, Alta.

voor Kingston, Ont., L. Mulder te Chatham, Ont.

REFORMED CHURCH

Beroepen

te Cooksville, Ont., H. Van Essen te Wainfleet, Ont.

Aangenomen

naar Whitby, Ont., Rev. H. Hesselink van Adams, Nebr.

CAN. REF. CHURCH (Am. Ref. Church)

Aangenomen

naar Maassluis, Ned. H. Van Tongeren te Grand Rapids, Mich.

TEACHERS WANTED

The EDUCATIONAL COMMITTEE OF TIMOTHY AND GRACE CHRISTIAN SCHOOLS IN WEST TORONTO

invites applications from qualified male teachers for the position of

VICE-PRINCIPAL

at Grace Christian School in West Toronto.

Write to: MR. H. VANDEBURGT, Principal, Timothy Christian School, 28a Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario, and state qualifications, experience (teaching and other), grade preference, and your phone number. Please, give the names and addresses of two references.

The 7-room **Canadian Christian** School of Jarvis, Ont. will be in need of

TWO TEACHERS

for the schoolterm 1965-1966. Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.

Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104. Jarvis, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need

A Fourth Teacher

(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).

Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.

Please send applications to Mr. Bert Schaly, Secr., R.R. # 1, Thornton, Ont.

The Board of the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BRAMPTON invites applications from

QUALIFIED TEACHERS

for grade 2-3, 4, 5 and 6. for the school term 1965-1966. Also needed is a

SUPPLY TEACHER

for the senior grades for one or two days a week.

Please send references and information stating experience and academic standards to the principal:

Mr. H. A. VANDERWINDT,
% John Knox Christian School
McLaughlin Road South, Brampton, Ont.

The 8-room John Knox School is in the favourable located growing town of Brampton, near the City of Toronto.

The EMMANUEL CHRISTIAN SCHOOL OF AYLMER, ONT.

will next September be in need of

A TEACHER FOR GRADE 1 & 2

Please send applications to Mr. C. BROER, R.R. 5, Aylmer, Ont.

The Duncan Christian School (elementary) will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the next school term. Please contact Herman van Boven (Secretary) R.R. 1, Cowichan Station, B.C.

URGENT

THE BROCKVILLE CHRISTIAN SCHOOL

needs a

PRINCIPAL

for the schoolterm 1965-1966.

Please send applications to the Secretary: DAVE WEIMA, R.R. 3, Brockville, Ont. or to the Principal: MISS R. VAN WESTENBRUGGE, 300 King Street East, Brockville, Ont.

The Edmonton Society for Christian Education is in need of

TEACHERS

for the elementary and intermediate grades per September 1, 1965. Salary schedule very favorable for holders of a degree ($4,150.00-$6,200.00). For further particulars please write to the Principal, Mr. R. L. Shannon, Box 342, Edmonton, Alberta, Canada.

GALT CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY plans to open their two-room school September 1965 and is in need of

A PRINCIPAL and ONE TEACHER

For inquiries please write: John Veenema, Secr., 37 Myrtle Ave., Galt, Ont.

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines is still in need of one more

TEACHER

for the lower elementary grade to complete her staff for the year 1965-1966.

Apply to: A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

The JOHN CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades.

Applications, stating qualifications and/or experience to be sent to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

---

5 JAAR OORLOG EN 20 JAAR SMEULENDE VREDE

GRAFISCH OVERZICHT VAN 25 JAAR WERELDPOLITIEK

DE TIJD WAARIN WIJ MOETEN LEVEN

Dit jaar herdenken wij het feit dat 25 jaar geleden de tweede wereldoorlog begon en dat 20 jaar geleden de vrede werd geboren. De oorlog ontstond in Europa maar de bevrijding van Europa werd mogelijk gemaakt door niet-Europese mogendheden. Hierdoor verloor Europa zijn positie van leider der wereldpolitiek en er bleef voor Europa alleen de medeverantwoordelijkheid aan deze politiek.

In de oorlog leek er tussen de Ver. Staten en Rusland een hecht bondgenootschap te bestaan, maar dit bleek weldra niets meer te zijn geweest dan een gemeenschappelijke oorlogvoering tegen een gemeenschappelijke vijand. In 1945 was er geen gemeenschappelijke vijand meer. In Europa bestonden in 1945 geen werkelijk krachtige mogendheden, terwijl er in Azië geen mededinger was voor de Russische macht. De Ver. Staten en Rusland kwamen uit de wereldoorlog als de enige grote mogendheden van betekenis. Dit feit heeft de gehele ontwikkeling van de laatste 20 jaar bepaald. Het wordt pas in onze dagen doorkruist door het opkomen van een nieuwe macht: China. In de hele na-oorlogse tijd tot op vandaag toe, hebben alleen Rusland en Amerika een werkelijke wereldstrategie. Europa staat op het tweede plan en China kan zich nog niet meten met de twee grootmachten. Deze wereldstrategie begon met de Griekse burgeroorlog tot uitdrukking te komen en de geschilpunten over Duitsland brachten de "koortslijn" van de spanning in de wereldpolitiek in beweging. Argwaan en dreiging staken de kop op en de wereldmachten begonnen de strijd om de hegemonie. Oorspronkleijk liep deze strijd uit in de bekende koude oorlog, waarin het vooral ging om de grenzen van de invloed van beide partijen. Na de dood van Stalin gaat het niet zo direct meer om die grenzen als wel om de RECHTEN die men denkt te hebben voor het uitoefenen van deze politieke invloed, b.v. Berlijn. Wat dat betreft zou men kunnen zeggen dat de koude oorlog minder kil is geworden. Met "respektering" van elkaars rechten ziet men het thans komen tot enige toenadering Rusland-Ver. Staten waarbij de argwaan met betrekking tot China helpt de scherpste punten in de verhouding Rusland-Ver. Staten af te zwakken. Uiteraard blijven de doelen in beider wereldstrategie onaangetast en voor deze strategie zijn beide grootmachten bereid tot aan de rand van de oorlog te gaan en soms verder. Korea, Cuba en Vietnam bewijzen dit. Het is nog steeds gelukt om Vietnam tot een "lokale" strijd beperkt te houden, anders was de "koortslijn" in ons schema hoger opgelopen. Het is ook deze "koortslijn" (afgebeeld in ons schema) die het noodzakelijk maakte dat Duitsland en Japan opgenomen werden in de vervlechting van de Westerse defensiesystemen. Zo werden de vijanden van vroeger de bondgenoten van thans. Twintig jaar vrede hebben de noodzaak hiervan duidelijk gemaakt, 25 jaar wereldgeschiedenis onderstreepten het.

Groepsreizen per Holland - Amerika Lijn

OUDERSBEZOEK. De toenemende welvaart in Europa en speciale reducties voor reizen in groepsverband hebben dit jaar weer honderden ouders van Nederlandse immigranten aangemoedigd tot een bezoek aan hun kinderen en kleinkinderen in Canada. Per s.s. Rijndam van de Holland—Amerika Lijn kwamen er deze maand meer dan driehonderd aan, waaronder een groep van 87 personen onder de leiding van mevrouw M. M. Barends (in het midden) georganiseerd door N.V. Wijnse & Barends in Groningen.

Er was een groep aan boord van meer dan 160 leden, georganiseerd door de Reiscentrale "Overzee" in Rotterdam. Hierboven ziet U, van links naar rechts, de heer J. Bakker, reisleider van deze groep, mevrouw J. Niezen uit Zwolle, de heer en mevrouw Reukema uit Duiven (Gld.), en de heer en mevrouw J. Bakker uit Bommel, Friesland.

Hiernaast ziet U een klein gedeelte van een groep georganiseerd door de Groepsreiscentrale. V.l.n.r. de Heer C. Vlug uit Utrecht, de Heer J. P. Schimmel, reisleider, de Heer en Mevrouw H. van de Pol uit Utrecht en op de achtergrond de Heer Th. van der Salm, assistent reisleider.

(Holland-America Line photos)

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangescl even in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar e-n grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat nie⁺. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

De Universiteit op weg

In het "Vrije Universiteitsblad" van maart 1965 vonden wij een omschrijving van de "student body" aan de V.U., die wij hieronder overnemen:

WEER MEER STUDENTEN

Voor ons ligt een groot vel papier, vól met cijfers over V.U.-studenten en een aantal van die cijfers willen we hier overnemen. Om te beginnen natuurlijk het cijfer dat aangeeft hoeveel V.U.-studenten er zijn op 1 januari jl. telde de V.U. 4429 studenten (3674 heren en 755 dames). Een jaar geleden waren deze getallen: 3902 studenten (3249 heren en 653 dames). Niet minder dan een vijfde van hen studeert in de faculteit der wiskunde en natuurwetenschappen: 784 heren en 62 dames. De economie trekt ook veel belangstelling: 610 heren en 12 dames.

Dan volgt medicijnen met 503 heren en 122 dames. Er is opgemerkt dat de aandacht voor de theologie, die de afgelopen jaren maar steeds leek af te nemen, weer groter wordt, althans niet meer achteruit gaat.

Deze algemene tendens vinden we in de V.U.-cijfers terug: begin 1964 werden er 313 theologische studenten geteld (306 heren en 7 dames). Dit jaar zijn de cijfers: 355 theologische steudenten (341 heren en 14 dames).

De helft van het aantal V.U.-studenten is gereformeerd: 2674 (2209 heren en 465 dames). Daarna komen de hervormden, die 875 in getal zijn (715 heren en 160 dames). 70 V.U.-studenten (63 heren en 7 dames) zijn christelijk-gereformeerd, en 131 studenten vrijgemaakt-gereformeerd (116 heren en 15 dames). Opmerkelijk is het verhoudingsgewijs hoge getal van de rooms-katholieke V.U.-studenten: 199 heren en 32 dames. 2 leden van het Leger des Heils studeren aan de V.U. en 9 V.U. studenten zijn hindoe. 7 islamieten telt men en 2 anglicanen, 1 rozenkruiser, 1 zevende dags-adventist, maar weer 5 israëlieten. Om weer dat dichter bij huis te komen, 25 remonstranten (18 heren en 7 dames) en 46 lutheranen (38 heren en 8 dames) zijn er onder de studenten. Nog deze cijfers: 210 heren en 44 dames gaven op niet tot een kerkgenootschap te behoren.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Seventeenth E.P.A. Convention

CONSERVATIVES AND THEIR MESSAGE

BY JOHN KNIGHT

"How is it possible for a man to be so conservative in doctrine and so broad in its application" someone said about Eric Fife, a main speaker at the recent convention of the Evangelical Press Association in Chicago. No statement could better describe what has been happening in E.P.A., an organization of which **Christian Courier** is also a member.

One look at the Constitution of this organization will convince anyone that it is soundly evangelical and . . . conservative. Conservative in the sense that we can be proud of.

It is interesting to note how varied E.P.A.'s membership is. There are "giants" like Billy Graham's **Decision** magazine, small ones like Canada's **Mennonite Brethren Herald**, periodicals dedicated to a specific cause, such as the missionary magazines and CLAC's **The Guide**. There are denominational papers and the interdenominational **Eternity** that during the past year was editorially involved in a debate with **Playboy**, the well-known bestseller for "modern" men who couldn't be less concerned with eternity and the eternal.

The major protestant denominations are almost conspicuous by their absence. Perhaps to them E.P.A.'s basis is not broad enough.

Is the E.P.A. really so conservative?

It strikes a visitor to E.P.A. conventions how words like "fundamentalism" and "fundamentalist heritage" are mentioned almost reverently. This is understandable since many of its member periodicals led the fight against liberalism in the early years of this century. Their contents were militant, their cause just and many feel that this was really the period of greatest glory for the evangelical press. Openly or secretly it seems to me, many of the delegates wished to recapture some of this spirit. At least one speaker mentioned this in passing, but it was a feeble attempt to look back for guidance instead of looking ahead.

How contrasting the other speakers were. And according to E.P.A. oldtimers: what a departure from earlier conventions!

There was talk about the competition there is from secular magazines like **Look, Life, Saturday Evening Post, McCalls** and many others. Magazines that have a technical excellence that can't be matched by our small Christian periodicals. So we spent some time discussing lay-out, appearance and making our contents more lively.

If we produce issues that repeat what has been said before, it won't be long before our subscribers stop reading. The paper war is a real war for the minds of adults, teenagers and even children.

Eric S. Fife, missionary of Inter-Varsity gave a few pointers to editors of periodicals that essentially must witness:

1. **Self-criticism.** We tend to take ourselves far too seriously. We should be able to laugh at ourselves occasionally and see the broader picture.
2. **Honesty.** The honesty to admit mistakes and weaknesses is extremely difficult for adults. But to gain respect we must be willing to do this.
3. **Objectivity.** Free yourself from prejudice and tradition. "Can we really be objective about the foreign policy of our own country? Is it possible for us to be objective about capitalism or are we too awed by its "divinity"?
4. **A Critical Spirit.** Isn't it true that we are much too occupied with providing answers but doing little or no questioning.
5. **Application.** Can we, from our Christian convictions speak out on the real issues that confront us today, in many areas of life?
6. **Creativity.** Let's write what we must write in an ever fresh way.

Fife then continued his talk with a fine analysis of our present day world and the sometimes frightening developments of the sixties. He listed:

The decline of Church acceptance
The Growth of the big cities
Revolution, Communism and Nationalism
The decrease of literacy and growth of education
Racial tension
The resurgence of other religions
Secularism on our campusus
The ecumenical movements and many, many more.

CHRISTIAN MAGAZINES MUST LEAD

The outstanding speaker of the convention was Jim Reapsome, editor of one of the oldest protestant periodicals in North America, **The Sunday School Times**. Spreaking of the changing role of evangelical magazines he presented a blueprint for leadership.

Change Our Stance. We must present a way-of-life that is positively Christian. Perhaps we've spent too much time and energy being negative, running things down and being preachy. It is not that the Truth changes, but in the sixties we can't rehash what was written before, because the issues do change.
A recent article in **Harper's** on existentialism and the campus, mentions that students want authority and are looking for it. (It is perhaps possible that our mental institutions are overloaded because authoritative leadership, also by the church, has been lacking, so that individuals are compelled to find their own solutions? — J.K.)

Enlarge Our Scope. It is not too difficult to fill Christian magazines with articles that are spiritually and morally "safe". But we should resist these: the wishy-washy treatment of smoking, drinking, theatre attendance, etc. We must be honest and straight forward. We must know what's going on in the world, we must sense which way the winds are blowing, what the real issues are. And then proceed to **smash modern idols.**

Changing (or refocusing). Let's see a fresh touch of the centrality of Jesus Christ in all we publish. Most of our periodicals have lost this, so let's regain it. Rather then moralizing let's relate all the issues we write about to our Lord and King. What happens in Alabama can be directly related to what the Bibles teaches. If we believe that segregating the races and racial prejudice is identical to "dragging Christ's name through the mud" let's be frank enough to say it.
Even thoug we must find in Scripture the answers to our problems, let's not unnecessarily provide roadblocks to our readers by quoting texts **ad infinitum.** We may have to cut down on direct quotation, but never loose the perspective the entire Bible as God's revelation gives us.
Mr. Reapsome, whose own magazine is directed to Church leaders, gave as his final advice to Christian writers to **listen,** to read and to **keep in touch.**

The 1965 E.P.A. convention is over. In 1967 it will return to the midwest area and hold its convention in Grand Rapids, Mich. Through its newsletters it will continue to keep in touch with its hundred and fifty member publications. Perhaps the secular publishers marvel at the fact that one hundred and fifty publications, with identical aims can continue to exist. Perhaps the time will come that bases will be found to consolidate and pool the talents of the Christian men and women whose task it is to provide informative and above all: Christian reading. In the meantime, let's thank God for a Christian press (and that includes this weekly) and pray for continued Christian leadership in the "paper war".

CONTACT

BY PROF. DR. J. WATERINK

I have often observed how difficult it is for many older people to establish contact with children and young people.

Occasionally the question reaches me how to "go around with children".

In this connection I would like to say a few things about one thing and another.

A short while ago I experienced that a three-year-old child was terrified of the company present. A thirty-year-old woman tried to break through this fear. She resolutely approached the child and said: "Come now honey bunch, is you a teensie-weensie bit scared of Auntie?". The child stared at her with terror-stricken eyes and ran to hide her head in mother's lap. The lady said, "Well, isn't that something. I usually hit it right off with other children, she must be terribly shy."

The lady made **four** mistakes. First of all, through he action towards the child she wanted to force contact at the pace of an adult.

Her second mistake was, that she walked towards the child, tall as she was. The child is only knee-high to a peanut, and then to have a strange woman of about 5 foot 8 striding towards you, is enough to give anyone heartfailure.

Thirdly, she made a terrible mistake by using baby-talk. It's a mistake of many people, who think that this is a good way to approach children. But a three-year-old with a normal set of brains thinks it's a stupid thing for grown-ups to do. How would you feel if you brokenly spoke French to someone who had fluent command of the language, and he in trying to be friendly answered you in broken French?

Her fourth mistake was, that she thought that her verdict, that something must be wrong with the child, would escape the child. Not that she would understand it fully word for word, but she experiences a type of criticism and disapprovement.

Perhaps someone might say that the lady meant well. I purposely say perhaps. Because it is very well possible that she felt she could do it, and she was going to demonstrate how it was to be done. Children are exceptionally sensitive about that sort of thing. Not only young children, but you might say as they get older they sharply observe various small details.

People usually mean well, but vanity so easily enters into the picture. A teachers experienced that. He was newly appointed to the school, and felt that his predecessor had been a weakling, and that the class was far behind. He was a good teacher, he had several years of teaching experience, and he was the man to bring about a change. One morning as he entered the classroom, after three days at the school, he saw that a student had ridiculed him by writing the following on the blackboard: "1517, Luther reformer in Wittenberg; 1964, Mr. Jones re-

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

Opium and the Gospel

BY JOHN VRIESINGA

In the story of how the United States gained their independence from England there is an incident which is know as "the Boston Tea Party". It was a popular protest against taxation on imports by the British and it resulted in whole cargoes of tea being thrown overboard and into the Boston harbor.

It is one of those curious quirks of history that a similar incident marked the entrance upon the scene of world politics by ancient China.

Up to 1840 the Chinese had successfully resisted the attempts of the West to engage them in mutual trade and cultural contact. The Chinese felt completely self-sufficient and regarded the western nations as barbarous and inferior.

When, especially the British, saw all their efforts to establish normal trade with the Chinese go to waste, they resorted to illicit trade in opium and so made all the profits they wanted.

The opium trade took on such terrible dimensions that the Chinese authorities became thoroughly alarmed. They had good reason to be alarmed, for not only was Chinese economy brought near collapse through the ever growing drain on their silver currency, but, even more serious, Chinese production fell sharply as millions of Chinese became addicts to opium. It sapped their physical as well as their spiritual strength.

In 1839 the Chinese government resorted to drastic measures. Sending a High Commissioner to Canton, the main opium-port, they ordered that all available opium on foreign vessels in the harbour as well as in warehouses be forthwith abandoned to the High Commissioner. All foreign merchants were to post a bond as a guarantee that they never again would engage in opium traffic. In addition to loosing the bond, illicit traders were threatened with the death penalty.

At first it seemed as if the English were taken aback with this unaccustomed show of determination on the part of the Chinese. They gave up some 2 million pounds of opium, worth approximately 6 million dollars, which was chemically treated, then unceremoniously dumped into the Canton harbour.

But when it came to posting the required bond the British refused. In the tense situation that followed incidents and riots occurred frequently and in one of these a Chinese was killed. The Chinese High Commissioner demanded that the guilty sailors be turned over to the Chinese to be tried. As this meant an almost certain death for the men involved, the English refused, whereupon the Chinese ordered all their food supplies cut off.

The British retreated to the then still bare island of Hongkong under the protection of two warships. But the Chinese were determined to see this thing through to the end and not knowing the real strength of modern warfare they attacked in an effort to see justice done.

British cannons soon had cut the lightly armed Chinese junks to splinters.

Instead of regarding the disgraceful incident as closed, the British then used it as an excuse to get by force what had been refused. In short they attacked several Chinese ports, bombarding them with their cannons, sailed up the Yangtze and threatenend to annihilate Nanking.

The Chinese had nothing to counter the British force but their antiquated weapons. They had held aloof from international relations and were completely unprepared to wage war on a modern scale. In many places the Chinese soldiers had little but great courage to fight with, and although the conflict is called the "Opium War", it was no real war at all, it was merely the English imposing their will.

They legalized it in the "Treaty of Nanking" in 1842 under which the Chinese were made to pay for the destroyed opium, for the cost of the war and for "debts" owed to British merchants, a total of 21 million. In addition the British gained complete possession of the island of Hongkong and the right to five ports while tariff regulations were drafted that gave them complete control of Chinese trade.

This was China's first entrance upon the scene of world politics and if it left a bitter taste behind, no one in the west ought to be surprised at it. If Mao Tze Tung and his communist friends today talk so vehemently of "imperialists" and whatever other terms he may use in regard to the West, and especially the leader of the Western powers today, America, much of the bitterness stems from memories like these. For much more was to follow.

Two years after the treaty of Nanking was signed the Americans as well as the French pressed for and obtained rights similiar to the British rights. In the next three years other western powers followed and by 1850 the opium import had risen to well over 5 million pounds yearly.

As if importation of opium was not enough of an international sin, in the 1850's a lively slave trade sprang up, by which Chinese coolies were transported to all parts of the world under conditions which defied description.

In 1856 another "incident" gave the western powers the excuse for another war aimed at getting still more privileges from the Chinese. This war, if war it can be called, was concluded in 1859 with the desired treaty rights for the French, the British and the Americans, who insisted upon ratification of the treaties in the Chinese capital, Peking. One other western power taking advantage of Chinese weakness and inability to cope with western methods of persuasion at this time was, significantly, Russia. Together they succeeded in completely humiliating the proud Chinese.

One of the stipulations of the widely extended western privileges was that the opium trade was made legal. Another concession the Chinese were forced to grant was that Christian missionaries were allowed into China's interior to preach the Gospel.

When in 1950 the Chinese communists evicted all foreign missionaries from Chinese soil, branding them as mere tools of western imperialism there was, as least from their point of view, some real justification of that measure. In the past the west introduced to China the Gospel alongside of opium. Which non-Christian Chinese could be expected to realize that the Gospel was more than just another means of alienating the people from their ancient sources of strength?

A MACDUFF REPORT

Speaking Minds

Ottawa. — Prime Minister L. B. Pearson made his third foray in the United States in two months recently diplomatically informing our good neighbours to the South that he intended to keep on speaking his mind about American policies when they could mean the difference between war and peace for Canadians.

The occasion was the presentation to the Prime Minister of an honorary degree by the University of Vermont at Burlington. The press in both Canada and the United States in recent weeks have carried stories out of Washington suggesting that Mr. Pearson had been "chewed out" by President Johnson for his last speech in the U. S. He made that speech in Philadelphia when he was accepting Temple University's World Peace Award.

In that Philadelphia speech Mr. Pearson called upon the Americans to order a "pause" at the right time in their bombing raids on North Viet Nam. Just before the speech on a Friday night Pesident Johnson's aides called Mr. Pearson and said the President would be delighted to have the Prime Minister for lunch at Camp David. The Prime Minister's aide said Mr. Pearson would be delighted to accept and then read to the President's aide a few key paragraphs from Mr. Pearson's speech.

That was the first word Mr. Johnson had that the Prime Minister was going to suggest a "pause" in the U.S. air raids. Obviously the Canadian Prime Minister was well aware that he should not let Mr. Johnson know in advance what he was going to say, otherwise there might be pressure put on him by the State Department to refrain from making such a statement. Best to go ahead and just make the speech and get the reactions afterwards.

The reaction was not long in coming. When Mr. Pearson flew by helicopter to Camp David he found the President annoyed.

Mr. Johnson thinks, acts and reacts like a politician. He was under heavy fire from some of his toughest critics in the U.S. for ordering stepped up air raids on North Viet Nam.

The President made it clear to Mr. Pearson that he did not appreciate the Prime Minister sounding off along such lines in the U.S. When the two men emerged from their luncheon meeting and talks, it was apparent to the newspapermen that the President was in a bad humour.

Later that week inspired stories came out of Washington indicating that Mr. Johnson had been annoyed with Mr. Pearson for preaching a "pause" in the American air raids.

Later back in Ottawa, Mr. Pearson at a press conference admitted that he and the President had an "argument", but emphasized that they had parted good friends.

This was the setting against which the Prime Minister flew back into the U.S. to speak to the Convocation Ceremonies at the University of Vermont. A large delegation of press men from Canada and the U.S. showed up to hear what Mr. Pearson had to say.

Mr. Pearson again quietly but emphatically made it plain that he intended to go right on speaking up when he thought U.S. policies in the international field deserved some friendly criticism or comment. Adding point to his remarks he went out of his way to heap praise on U.S. Senator George Aiken (Republican-Vermont), who was on the platform at the University because he was to bestow the honorary degree upon Mr. Pearson. The Senator has been a strong critic of Mr. Johnson's policies in Viet Nam. He has warned that the war there could escalate into a full blown nuclear war that would result in the deaths of millions of persons on both sides.

The Senators comments have aroused the ire of President Johnson. In this respect Mr. Pearson and the Senator had something in common.

When Mr. Pearson spoke to the Convocation audience his remarks were not lost on his listeners. They are well aware of Canada in the State of Vermont. They are "commuter close" as the Prime Minister pointed out. The University has a Canadian studies course. Several members of its faculty are Canadians.

Mr. Pearson singled out Senator Aiken as an example of Americans who had earned the deep respect of Canadians over the years for his wise and fairminded approach to relations between the two countries. He thanked the Senator warmly for the "great good sense and genuine goodwill which he has consistently displayed in U.S.-Canadian relations", obviously well aware of the large corps of U.S. reporters there. The Prime Minister conceded that there was not always a completely identity of interest between the two countries. Canada felt bound to speak with her own voice on continental and international problems of concern to Canadians. But in doing so Canadians would never ignore the heavy world responsibilities of the U.S. which are so much greater than those of Canada. Mr. Pearson said all Canadians realized that if it was not for the Americans assuming the heavy burdens of leadership in the free world the future for freedom loving nations would be bleak.

Mr. Pearson said Canadians and Americans would work closely and effectviely together. They would continue to judge each other more critically than they judged anyone else. They realized that their friendship was strong enough to stand the test of frankness which is the real test of friendship.

In Parliament on his return the Prime Minister found himself being questioned about the United States' actions in the Dominican Republic. He said the situation in Santo Domingo was not the same as the situation that prevailed late in 1962 when the Russians moved into Cuba. He declared that it was the hope of the Canadian Government that in the restoration of peace and security in the Dominican Republic, any political arrangements that are made, will be made by the people of that island. Meantime the reports the Canadian Government had received were not conclusive concerning the degree of Communist involvement in the fighting in Santo Domingo. There were Communists involved and many of them had received guerilla training in Communist countries including, he had no doubt, Cuba.

HYMN FOR MARRIAGE

by Frederick W. Tamminga

With faces flushed and awed,
with strangely dancing feet,
we're in the House of God,
He makes our beings meet.
He makes us drink and drink
each other's sweetened wine:
our waterpots He linked
to a delicious vine.

O Vine, O Son of God,
our feasting is in Thee,
Thy wine changed into blood,
and we are blood donees.
Our lives must ripen on
Thy ever-flowering vine,
that from us may be drawn
Thy stimulating wine.

O Spirit, keep us near
the satisfying Spring,
help us in holding dear
this joy of which we sing.
Let evil not destroy
the taste for holy wine,
that we may long enjoy
our marriage and the Vine.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE MARCH LADDER

Names	148	149	150	151	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
Problems:	148	149	150	151			
Points:	3	2	3	2	10		
H. Geerlof (I), Hamilton, Ont.	3	—	3	1	7	84	91 Winner!
R. Bouma, Belleville, Ont.	3	2	3	0	8	75	83
J. Byl (I), Burnaby, B.C.	0	2	3	2	7	74	81
M. DeJong (I), Stirling, Ont.	3	2	3	2	10	65	75
W. F. Stokdyk (I), Old Barns, N.S.	3	0	3	2	8	63	71
J, Hengeveld, Woodville, Ont.	0	2	—	2	4	68	67
A. Guillaume (III), Edmonton, Alta.	1	2	0	2	5	59	64
M. Visser, Duncan, B.C.	0	2	3	2	7	45	52
J. Wierda, Winnipeg, Man.	0	2	—	0	2	50	52
J. VanderVeer, Cornwall, Ont.	—	0	—	0	0	51	51
H. Hengeveld, Toronto, Ont.	3	2	3	2	10	39	49
P. J. Pols, Pickering, Ont.	—	2	—	2	4	40	44
B. DeJong, Greensville, Ont.	0	2	—	—	2	40	42
H. Drost, Goderich, Ont.	—	2	—	0	2	34	36
Dr. T. VanDeursen (II), The Hague, Neth.	3	2	3	2	10	24	34
T. Bruinsma, Clinton, Ont.	3	2	3	2	10	21	31
H. Amsinga, Hay, Ont.	—	2	3	2	7	21	28
G. Bloemendal (I), Toronto, Ont.	3	2	3	2	10	15	25
W. Smith, Richmond, Hill, Ont.	—	2	3	2	7	16	23
A. Renema, Duncan, B.C.	—	0	0	0	0	7	7
H. Vissers, Dartmouth, N.S.	0	2	3	2	7	New! Welcome!	7

REMARKS

Our March ladder shows Mr. H. Geerlof as winner-for-the-second-time! This was the result of strong perseverance. Congratulations! Our publisher will send you a book. We welcome one new contestant, whose first result was not bad at all. The number of active contestants is rather good. If our 8 silent competitors of the moment would become active again . . . our contest could be called perfect . . . Do all of you realize that our oldest contestant is closest to the top this time? Mr. Bouma indeed gives a very good example.

CONTACT (from page 9)

former in . . . . (name of school).

This example in itself is not very important, but it does show that the students saw through his vanity.

,It has been said, that in order to reach a child, one has to behave normally. That is absolutely true. But what do we understand by behaving normally. The above mentioned teacher inhibited contact by what for him was normal behaviour. But then another question arises. Can a 40-year-old woman establish contact with a 3- or 4-year-old if she behaves as she would normally? Or can a 60-year-old gentleman by behaving normally make contact with a teenager? Don't they have to behave a little more youthful in order to gain contact? I immediately say, no!

Anyone who tries to place him- or herself on a different level creates false impressions. However, there can definitely be a point of contact. If an older person is really interested in a four-year-old, then he will try to imagine to himself the life of a four-year-old. Not intellectually only, not as if to say: "It's clear to me why a child would reason this way," no, he would experience the world of a child.

Jany, a 4-year-old, says to her old (45-year-old) uncle, "Marianne is sick, she has an awful pain in her tummy". Marianne is one of her dolls. If uncle tries to impress the child, that he really believes the doll has a tummy ache, the child would be disappointed. A four-year-old knows that its only make believe. She only wants uncle to play the game. And if uncle says: "Well, well, shall we call a doctor, or would you like to have uncle take a look?", ten to one she will say: "Uncle do it." He may be very serious, and ask questions as would a real doctor. Now the game becomes real. He doesn't and may not talk baby-talk. Real doctors don't do that either.

The same goes for older children. When a 16-year-old talks with a 60-year-old, she doesn't expect him to have the same interests she has, or the same reasoning. She does, however, expect him to understand why she reasons a certain way. She can take criticism as long as he is really interested. And then in this case not as a game, but in reality, in which she is soliciting advice. They're not interested in hearing about the crazy stunts you pulled in your youth, or about the exemplary life you led.

I remember the teenager, who went to her pastor for advice. She had worked herself into a tight spot, and completely confessed to him the situation she was in. The minister answered, "When I was your age, I usually watched out for that sort of thing." The girl stood up and said, "Pardon me, sir, but I guess you won't be able to help me out then. Thank you for listening to me."

In order to make contact with children (and teenagers especially) it is of importance, that we pay the necessary attention to them. Not in a sickly sense of the word, as if they are the most important human beings in this world, but that when we busy ourselves with them, they feel we are really and truly interested. That is the first requirement. Secondly, that we busy ourselves with them normally, spontaneously. And thirdly, that we understand that each child lives its own life, and that we must watch the child's reactions if we want a lasting contact. Every child must be approached in its own way. Some children talk incessantly when they're home alone with mother, but when there are a word out of them. Every attempt strangers or visitors you can't get to force the child to talk will be negative, and could prove to be disastrous. The best thing to do is to act as if the child wasn't there; do not purposely ignore the child; don't pay extra attention; don't try every opportunity to break through. But do keep a watchful eye on the child. At a given time it will seek contact itself.

Also with teenagers, there are no definite rules to follow. Some you must approach calmly, others would like you to ask a lot of questions, and there are those who do not appreciate any kind of questioning. It's completely a matter of intuition.

But there must always be attention and mostly the attentiveness of love. And so it goes also for this question, ". . . the greatest of these is love."

International Schools in Europe

by H. George Franks

The opening of yet another international school in the Netherlands has focussed attention on the rapid growth in the demand for a multi-national form of education in countries in which executives in foreign firms, scientists and educationalists are spending longish periods at a time when the whole of Western Europe is, as it were, becoming internationalised.

The latest on the list is the new international school opened in Amsterdam. Courses for foreign youngsters had already been given in localities and premises made available by the Municipal Council, but on the initiative of the American Businessmen's Club in Amsterdam, the institution now has its own premises. At the moment only elementary education is given, but this is to be followed later by education on the secondary level.

There has been an international school in The Hague for a number of years, with lessons given in English, French and German, while The Hague also has an American school and an English school, both with teaching to university entrance level. Dordrecht, too, has an American schoool.

Of course, Holland is not the only country in Western Europe with this type of school. Indeed, there are six so-called European schools within the Common Market Area, namely, in Luxembourg, at Brussels and at Mol in Belgium, at Varese in North Italy, at Karlsruhe in Western Germany, and at Bergen-Petten in Holland.

All of these cater for the children not only of diplomats and foreign businessmen and industrialists but also, and more particularly, of people working at the many different European Community organizations. For example, the establishment of the Coal and Steel Community in Luxembourg necessitated specialized educational facilities for the many children who had to live there with their parents, while the setting up of a large nuclear research centre at Petten on the Dutch coast meant that a new international school had to be started there, even as had to be done for the nuclear establishments in both Germany and Italy.

Several of these schools have more than 1,000 pupils on their rolls. Brussels, in fact, started with 19 and within three years had 865, while this year it is providing far more than 1,600 children.

The schools are run on the most educational lines, with teaching of the classics, modern languages, most of the sciences and in some cases advanced economics. Examination standards are on the highest level and the diplomas issued are accepted all over Europe. This, of course, is essential, because in some schools about 20 different nationalities are represented.

Although these international schools have to be run along lines specially adapted to their own problems and circumstances, they all also conform to the educational standards of the countries in which they are located. They may cater particularly for the preparatory examinations for colleges or universities in certain countries, but in the main they also try to follow the general lines of tuition which will enable the pupils to mix freely not only among one another but also with those of the host country. With schools consisting of such a mixed group of nationalities this principle of more or less following the local system is both convenient and wise. On the other hand, in most cases the different national education departments realize the special problems of international schools and are usually ready to adapt their own rules to meet unusual situations or needs.

In the Netherlands the main feature of all education is its high degree of centralisation. All the school and examination programmes are established by the Ministry of Education at The Hague. Another Dutch characteristic is that nearly all subjects in the schools are compulsory, as, for example, the three foreign languages, French, English, and German. In the technical schools one foreign language, usually English, is compulsory.

In a nutshell, elementary education in Holland from the age of 6 to 14 is compulsory, but at the age of 12 children can attend a general secondary school, a higher elementary school for boys, a home economics school for girls, or in rural districts a lower agricultural school. The general secondary schools provide what is definitely a general education which includes three foreign languages, mathematics, physics, chemistry, geography, history and commercial subjects. It is in these schools that the pupils are prepared for an academic education.

Pupils attending a higher technical school usually graduate at the age of about 20, while those desiring university education have a wide range at one of the six regular universities or one of the six colleges specializing in technical, economic or agricultural subjects and which are only different from a university in that they are limited to one specific branch of knowledge.

This brief summary of the Dutch education system, as an example, shows how the different international schools can find it possible to fit into the national system while keeping their own individuality.

(Radio Nederland)

PARENTS AND CHILDREN

by Adrian Peetoom, B!A.

In our last article we considered the terms used by the recent convention of the Ontario Association for Curriculum Development. This convention, held in November 1964 had as its theme EDUCATION AND CHANGE, and we briefly discussed the meaning of these terms.

With the exception of business meetings, keynote speech and some special general sessions, the members of the O.A.C.D. met in groups for two days to consider a specific topic of their choosing. I would like to pay particular attention to some of these sessions in the next few articles.

One of these sessions dealt with "Positive personalities for tomorrow's citizens." I think that the intent is clear. This group focussed its attention on the TYPE of person most likely to succeed in the changing world of tomorrow. What type of person can succeed tomorrow? Let us listen to the group.

1. This person needs to think independently and needs to use the thinking of others to improve his own.

2. He needs to have the ability to assess circumstances, to control wisely his environment and to contribute to others.

3. He needs the ability to perceive goals, immediate and more distant and to persevere toward them.

4. He needs to accept personal and social responsibility.

5. He needs to attain personal satisfaction, self confidence, integrity, security and freedom to act.

The above points were formulated by various members of the group, but not necessarily accepted by all members. The purpose of the sessions is not to formulate conclusions, rather it is to stimulate thinking and discussion during and after the session.

Let us assume our presence at the session, and enter the discussions.

(We) Mr. Chairman, we are considering the "positive personality" of tomorrow's citizens. Have we really considered his personality so far, or have we only considered the technical equipment a "positive personality" ought to have? All points deal with his power to think, to assess, to perceive, to accept responsibility, to be well-adjusted. No word has been said about the content of the thinking process, independent of his own assessment. Who formulates the goals, who defines his responsibility? In other words, Mr. Chairman, is it not necessary to consider men's nature, before we decide his equipment?

(Chairman) A very interesting question. Who would like to answer it?

(Pause)

(Member) Mr. Chairman, I would like to say that I do not understand the question. Surely we are all agreed that the content, as it has been called, is a matter for private opinion only. What we privately believe and hold is a matter of individual conscience only. Each of us, I imagine, would define our goals in a slightly different manner, each of us would have our own private twist. We could never agree on those, I think. We must look for what we can agree on. This is the essence of democracy, the essence of a democratic system of education. We cannot push our own private biases onto the shoulders of others. What we are talking about is technique only, technique which is sound for all searching of truth.

(Other member) Mr. Chairman, surely we can go a step further. Regardless of our own personal biases and prejudices, we are all agreed on this, that we belief in man himself. Whether we are able to describe him succinctly and clearly is a different matter. But we instinctively know what modern man is. We know that he is worthy, a rational being; in some ways he is powerful, in other ways he is weak. Potentially he can rule the universe in effect he now rules his own destiny, for good or evil. As long as we realize that the world around us does not exist independent of our thought we will realize that Absolute Truth does not exist. Truth is relative, depending on our own circumstances and thoughts. To be true to oneself means to think honest thoughts and act honest acts. To learn the How and Why is important in education, the What is secondary.

(Chairman) Anyone else?

(We) I think we can agree that the opinions expressed here reflect what we like to consider best in our society, the product of 2500 years of Western civilization. But, Mr. Chairman, it leaves a problem. What are we going to do with al those who do not agree with our assessment of man, the nature of truth, the place of techniques. Suppose, for instance, that we were able to express in our educational system the convictions expressed just now. Would this not make it difficult for children whose parents cannot agree with it. In other words, can we say that these 5 original points are merely technique. Their justification seems to lie in a philosophy of life, as expressed by the two previous speakers.

To put it somewhat differently, if I am convinced that the What is of supreme importance, you will agree that my techniques will change as a result.

(Member) Mr. Chairman, I do not think that consideration very important. Surely we will always have crackpots in our society, people living a few hundred years behind the times. If our educational system had to cater to the variety of wayout opinion, we better forget about a public school system and advocate rather that as parents we educate our children. As soon as we recognize that society is responsible for the education of its citizens, we must recognize also that we must surrender some of our freedoms. Freedom without responsibility is licence.

(We) Mr. Chairman, are we to understand then that in order to be full participating members in society, we must bow to the opinion of society, in whatever manner this opinion is arrived at? In other words, Mr. Chairman, does society have the responsibility of conforming me to a view of life?

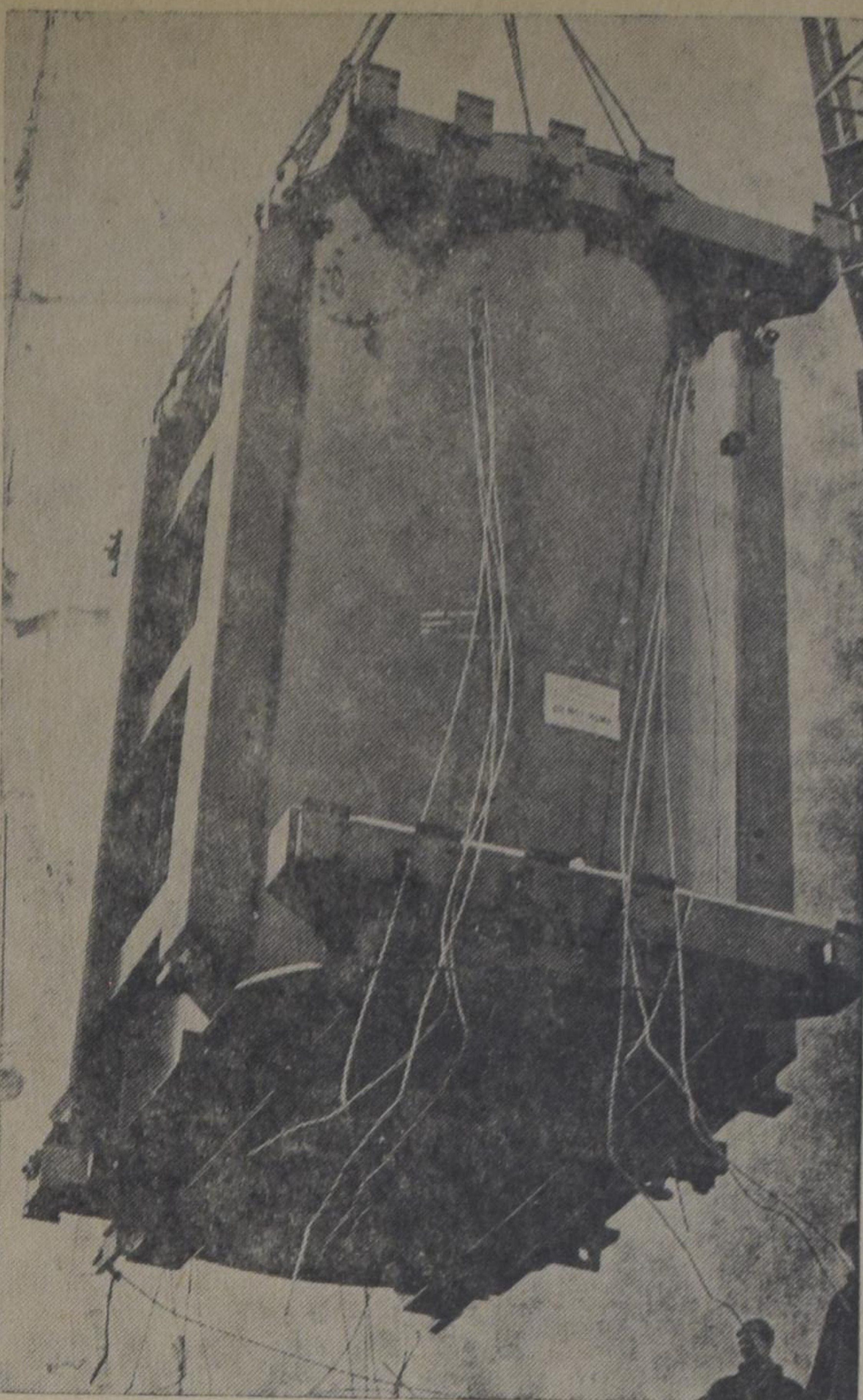
(Several members) Surely that is not what was meant here. This is a most unfair conclusion.

(Chairman) I agree with the members that this conclusion is a distortion of this discussion. The opposite is true, namely that the proper techniques foster individual freedoms and differences. Rather than preserving prejudices through the teaching of a point of view in the schools, we lead children to look at themselves, including their prejudices, in the hope that they recognize these for what they are.

(Member) Surely another point must be considered. We recognize that in a democratic system there must be room for minority opinion. But we can be so busy protecting minority opinion, that we never get any work done. At some point we must proceed in an efficient and purposeful manner, leaving the theorizing to others. We agree that we will not allow personal opinion in a curriculum. All we create is the atmosphere of growth for our youngsters, exposing him to so many opinions, that he will learn respect for others.

(Chairman) I dislike terminating this very stimulating discussion, but time has come for lunch. This session is adjourned.

Postscript. This discussion did not take place, but it could easily occur in a variety of circumstances for a variety of reasons. I have characterized the current trends in education as secular. Surely the above is clear proof of it, as if proof is needed. In our next article we will dig a little deeper still.

Giant 50-ton transformer is loaded aboard ship in Montreal harbor.

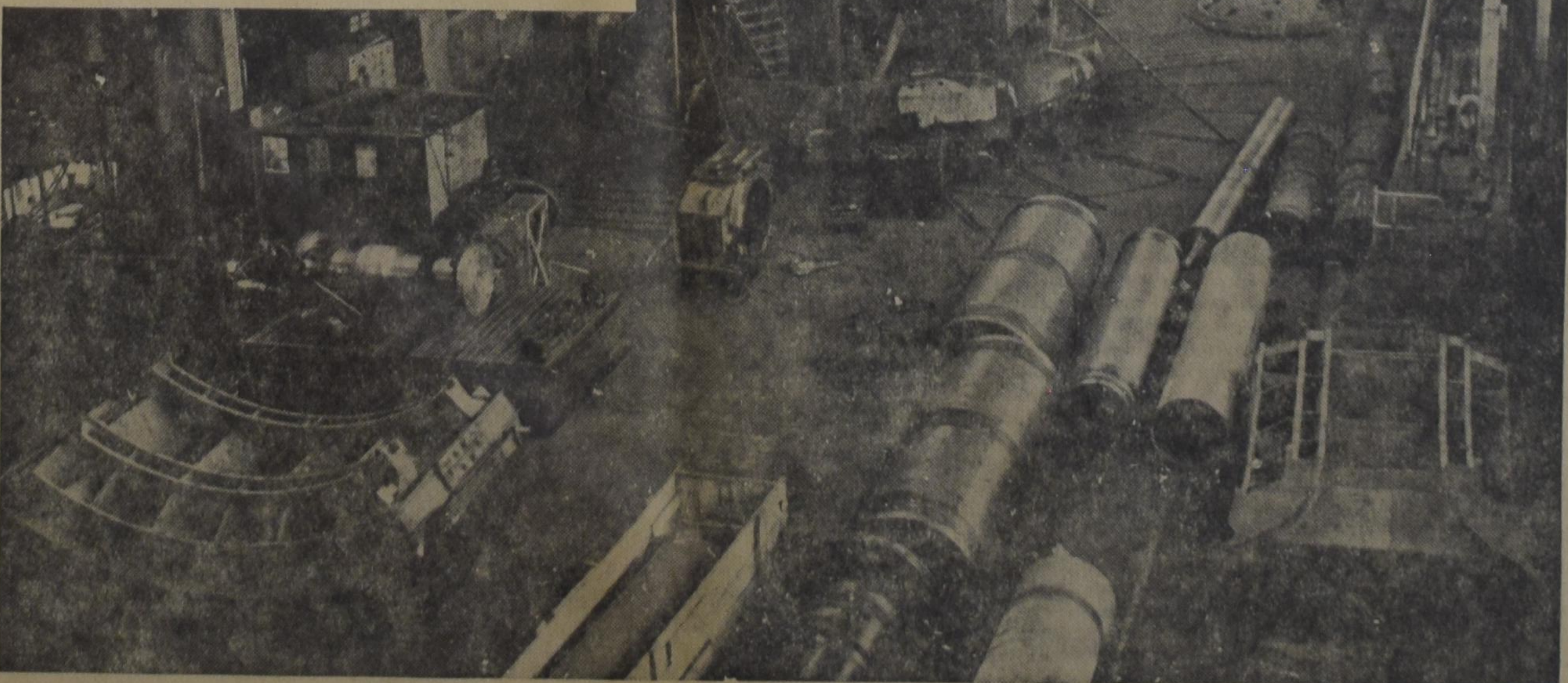
Canada's Heavy Equipment Industry Grows with National Development

Ponderous Products For Home and Abroad

Heavy engineering in Canada is growing. In huge, cavernous shops where the sounds of big metal being worked reverberate with a vital clangor, locomotives, generators, massive bearings, cranes, mechanical shovels, turbines, boilers and other giant products worth $750,000,000 annually are being made for use in Canada and abroad. Major factor behind Canada's surging heavy engineering industry is the tremendous expansion in capital investment in such fields as pulp and paper, iron and steel, construction, chemicals and petro-chemicals, setting fresh demands for industrial machinery. Other incentives for Canada's heavy engineering factories to increase their production capabilities are new needs for large engineered units by modern hydraulic, thermal and thermo-nuclear electric power plants. Driven by these accelerating forces at home, the nation's big engineers are also finding a growing export market (at present about 40 per cent of total output) for their products and special units. First manufactured for developing Canada's own resources, and now selling abroad, an impressive procession of Canadian-made heavy engineering products is making its way along the mainstreams of commerce, providing mighty muscles of steel to power the massive machinery of the modern industrial world.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Right: Inside Dominion Engineering company in Montreal. Products include big hydraulic turbines, power cranes, rolling mills, pulp and paper machinery.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

In gratitude to God we hope to commemorate the 30th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

SOLKE VANDER BORGH
and
GRACE CATHERINE VANDER BORGH—OLDENZIEL

on Saturday, May 29, 1965.

Blenheim, Ont.:
Adrian and Jean VanGeest
Jimmy and Sally

Grand Rapids, Mich.:
John and Winnie VanderBorgh

Ailsa Craig, Ont.:
Herman VanderBorgh
and Marjorie Bakker (eng.)

Mount Elgin, Ont.:
Jerry and Netty Kiers
Margaret

Ailsa Craig, Ont.:
Rita VanderBorgh

R.R. 1, Ailsa Craig, Ontario.

The Lord willing, we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

HENDRIK DE JONGE
and
JEICHINA EVERDINA DE JONGE—AALDERS

on Thursday, June 3, 1965.

May the Lord bless them and give them many years together among us, is the wish of their thankful children and grand-children.

Carlsbad Springs, Ont.:
John and Jane Triemstra
Jeannie, Benita and Wayne

Edmonton, Alta.:
Bernie and Pat de Jonge
Lucille

Ena de Jonge

Harry de Jonge

Henry de Jonge

Open House will be held on June 4, 1965.
11217 - 125 Street, Edmonton, Alta.

The Lord willing on May 26, 1965, we hope to celebrate with our parents

ROELOF DEJONG
and
ANTJE DEJONG—JONGSMA

their 25th wedding anniversary.

May the Lord bless them and give them many years among us.

Their thankful children.
Japke
Ann
Bill

R.R. 3, Williamsburg, Ontario.

The Board and Staff of the Trinity Christian School of Burlington, Ont. wish to express their sincere sympathy to Mrs. Vriend and their teacher Mr. H. Vriend in the premature birth and loss of their twin boys.

The Lord has given, the Lord has taken away, blessed be the Name of the Lord.

Burlington, Ont.,
May 19, 1965.

Mr. A. Vander Lugt, president
Miss Jennie Visser, principal

The Settlement Committee of the Dunnville Chr. Ref. Church offers her

HELP AND ADVICE

to those Chr. Ref. Church families, who consider settling in the Dunnville area.

Besides the farms advertised in this paper, the committee also has knowledge of a few farms, of which the owners will sell privately.

Everyone interested in their advice or help, may contact:

Mr. W. VANDERHEIDE
(Dunnville Auto Wreckers)
Phone: 774-6912

MARRIED MAN

for dairy and general farm, must be good with cattle. Also work for a larger family.
Stephen Chary, R.R. 1, Waterford, Ontario — Phone 443-5447.

The Christian Reformed Church of New Westminster invites guest preachers for the months

JUNE, JULY and AUGUST

Any minister holidaying in our area during these months and interested in filling one of our English or Dutch services, please contact our clerk, Mr. A. H. Cook, 7777 Morley St., Burnaby 1, B.C.

PULPIT SUPPLY REQUESTED

The Burlington Christian Reformed Church would like to have a pastor, candidate, or student for the Sundays

AUGUST 8th, 15th, 22nd, and 29th

Replies to be sent to: Mr. G. Van Schepen, 789 Sunset Drive Burlington, Ont.

YOUNG WOMAN

for housework in home of medical doctor. Live in. Apply Mrs. Fraser Hay, Listowel, Ontario.

CROSS WORD PUZZLE

#	1	2	3	4	#	5	6	7	8	#
#	9				#	10				#
11					#	12				13
14			#	#	15					
16			17	18			#	#	19	
#	#	#	20			#	21	22		
23	24	25			#	26				
27				#	28			#	#	#
29		#	#	30				31	32	33
34		35	36			#	#	37		
38					#	39	40			
#	41				#	42				#
#	43				#	44				#

ACROSS

1. Outer garment
5. Rebuff
9. Wavy: Her.
10. Biblical weed
11. Blue ribbon or cup
12. Fore-bodings
14. River in Spanish
15. River: W. Ohio
16. City: S.E. New York
19. Legendary Celt
20. Some
21. Bestow
23. Speak crossly to
26. Sharpened
27. Employ
28. Talk
29. Ahead
30. To give what is due
34. Aphrodite's love
37. Constel-lation
38. Lukewarm
39. State capital
41. Horse or stock car ——
42. Bee house
43. A lean-to
44. Andy's partner

DOWN

1. Valuable art object
2. Pungent vegetable
3. Cutting tool
4. To a —— (exactly)
5. Porticos
6. Young sheep
7. Scope
8. Dreamily thoughtful
11. Lever
13. Fragment
15. Askew
17. Variety of cabbage
18. Conclude
21. Desert: Asia
22 At home
23. Young hog
24. Ashes
25. Con-junc-tion
26. Head cover-ing
28. Fuel
30. Agreed with another
31. Burst of applause
32. Liberates
33. Sweet potato
35. Brightly colored fish
36. Pleasing
39. Wild sheep: India
40. Point

#	T	O	A	D	#	C	L	A	Y	#
#	H	A	H	A	#	H	O	L	E	#
T	A	K	E	R	#	A	N	I	L	E
A	M	#	M	E	T	#	#	F	L	O
P	E	P	#	D	R	O	P	#	O	N
A	S	E	A	#	A	R	R	O	W	S
#	#	E	N	T	I	C	E	S	#	#
U	P	R	O	O	T	#	P	L	O	W
P	A	#	N	O	O	K	#	O	R	E
A	R	A	#	#	R	I	A	#	E	N
S	T	U	M	P	#	C	L	O	G	S
#	E	R	I	A	#	K	E	N	O	#
#	D	A	R	N	#	S	E	E	N	#

SOLUTION to last Cross Word Puzzle

HOUSEKEEPER

Reliable woman for family with 3 children; top salary; references. Apply Edwin O'Mahony, 114 Head St. N., Simcoe, Ont., or phone 426-4418 (after 6).

Opening voor
LADY TO DO GENERAL WORK
in home with all modern conveniences; live in, private quarters, 6-day week. Mrs. J. Nauta, phone Toronto, Stouffville, 640-2280 for appointment.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(22)

He began to swear before the boat was well out of earshot and continued at intervals without repeating himself until it reached the ship, much to the admiration of Yellow Jim, whose knowledge of English was fragmentary but who knew a round and vigorous vocabulary when he heard one. The black rowed stoically, deftly managing a boat not designed for the open sea. From the woman and her brother crouched again in the bow there was no sound.

The business on board ship was soon transacted. Yellow Jim bowed himself quickly over the side and the boat began its bobbing way to land. John was alone with his charges. With half the crew ashore and some eight-score slaves to be tended, the second-mate, who was in charge, made no effort to interfere with his orders.

He hesitated a moment before untying the rope which fastened the two together. Somehow he was unwilling to take the woman below to the boy's barricade to see him fetter her brother there. It was even less desirable to take the boy into the women's quarters. Neither could be left on deck alone unless stapled to the ring bolts. He opened his mouth to hail someone to assist him and closed it with sudden decision.

There were three cabins empty on the quarter-deck. Driving his charges before him he motioned the woman inside the first, which happened to be Mr. Blunt's, and knotted the rope through a ring on the lid of his big sea-chest. Then he took the boy below deck and, with a half-ironical "Lemmi" to the wary group already there, fettered him hand and foot, glanced sharply over the boys to see that nothing untoward was in progress, looked at his captive again, said the Sherbro words for "bring food and drink" and turned abruptly away. The look on the boy's face brought back the memory of a boy he had seen when he was last in London, a boy of the same age standing with others in a cart on its way to Tyburn. At least, he told himself, this boy wasn't going to be hanged — and if he was flogged occasionally, so had he been and thousands more like him.

The woman did not move from her seat on the sea chest as he entered. When he told her to stand she obeyed and he saw that she was crying. His hands fumbled, untying the rope, and touched her. She shivered at his touch and he did not think the shiver was of loathing. The tears and the shiver changed her from an unwelcome charge into a woman, changed him from an irritated boy into a hungry man with food unexpectedly in sight. Captain Penrose, he thought a few minutes later, when he could think again, would doubtless not include his treatment — at least not on his, John Newton's part — as strictly within the meaning of "special care". The Captain be everlastingly cursed! He was justified in taking — and giving — the compensation within his power.

The crew of the long-boat, returning two days later, brought glowing accounts of the elaborate style of Clow's temporary quarters and fantastic stories of the mistress of the establishment. The table, even the food provided for the foremast trader was planning to move, it was rumoured, to the Plantanes but meanwhile the riches of his hands, made the mouths of their ship-bound companions water. Nor did their description of fresh fowl, fruit, and wine sent aboard for the Captain's table to do anything to add contentment, when a dismal, meat-flavoured concoction of dried beans made its way for the third time that week to their mess. John looked at it in violent disgust, rose to his feet and made the sign of the cross backwards.

"What are you up to now?" asked Hugh Black.

"Saying the infernal grace for you ungrateful Christians," retorted John, and continued, intoning, "Glory be to the Captain, and to the mate, and to our Holy Clow — for this mess as it was in the beginning, is now and ever shall be, world without end. Amen."

The roar of applause was out of all proportion to the wit and John knew it, but it encouraged him to fresh effort.

"It's a hard life, the Captain's. We shouldn't complain. Think of the weary round of social activity while he has to drink till all hours on the other ships —"

"And we have to wait up till 'e gets 'is blooming foot aboard."

"Fie," went on John reprovingly. "Could you sleep, uncertain of your Captain's safety? Then think of his anxiety when the boats are up the rivers trading —"

"'im sleeping on board nice and cozy and us without a dry stitch about us for six days on end."

"Think of the arduous task of selecting slaves —"

"An' selecting the best of 'em to sleep with."

"Shame on you! The best is none too good for our Captain, of course! The best is hardly good enough for him." The last sentences fell into rhythm just as he said them and the final words were almost sung.

"That's good, lad, sing it again," cried several, and John fitted it to a raucous but catchy melody and sang it again while the men joined in with cheery irreverence.

"Make up some more, Newton. Never knew you was a poet."

"Did'nt know myself." But the couplet sang itself into his mind and by supper-time he had the song ready. The tune was a blend of snatches from the Beggar's Opera and forgotten melodies, but it was singable. If some of the words were new to men most of whom could not read, they admired them the more, repeating them after their fashion, imitating and broadening the author's intonation and gesture as he mimicked the Captain. At first they joined only in the chorus but presently they were all singing it; and John felt the pride of a composer when he heard it hummed and sung all over the ship:

In London Pool they found a Snow, the oldest in the nation.
The Flying Horse, that was its name — misleading appellation.
They didn't wish to sink the tub and clutter up the River;
So they sent her on a cruise instead beyond Gual' de Quiver.
It's the best that we can do with her, my bully lads, said they.
And the best is hardly good enough, said they.

They chose to be commander of this obsolescent whaler
An officer, a gentleman, but certainly no sailor.
When storm's above, he lies below, but O when danger's shoreward
He loves to stay and pace the ship both quarter-deck and forward.
For the best is none too good for me, my jolly tars, says he.
Yes, the best is hardly good enough for me.

His crew so love this connoisseur they sweat by night and day,
Content to take his leavings and to serve in any way.
For bed and board he can afford the choicest life can offer.
And profits from our labour find their way into his coffer,
For the best in none too good for our captain we agree.
And the best is hardly good enough, says he.

Even the second-mate and the ship's doctor found themselves whistling the air and the chorus became a catch-word, hastily repressed on occasion when the Captain or first-mate appeared.

"You are a young man of talent, I hear." It was the drawling intonation of Amos Clow's voice, and John, who had been thinking of him, as he leaned against a bulkhead wiping his forehead from the heat after stowing the men slaves for the night, started to find the trader regarding him quizzically. It was the opportunity he had watched for and he tried to collect his thoughts for the all-important speech. Clow continued blandly:

"Aren't you afraid that witty tongue will get you into trouble?" John shrugged wordlessly. "Mr. Penrose might think that the worst is none too bad for you, you know."

"Sir," said John boldly, feeling that boldness was the right tack to take with Clow, "there is nothing in the ship's articles about singing. I felt it my duty to cheer the ship's company."

Clow roared with laughter.

"You've done it, I grant you! But what about your duty to please your Captain. Hey? You're less successful at that."

"Sir," said John smiling, "perhaps I do not please him because I do not intend it."

"So you could if you wished. Is that it?" Thus encouraged, John was about to voice his request when Joe Hogg appeared at his elbow."

"Mr, Blunt's compliments to Mr. Clow, and there's a boat alongside with a message for you, Sir."

Clow turned on his heel without another word and John, cursing the unfortunate Hogg, resolved to make another opportunity the next day. The ship's business was almost completed. She had sailed to the Plantanes and unloaded the purchases Clow had made in England for his new domain. The tale of slaves was made up and the Captain was anxious to embark on the Middle Passage without further delay.

His opportunity did not come the next day or the next. And on the fourth day, while Clow was still on shore, Captain Penrose, who had returned to the Pegasus one evening in a feverish condition, died, after thirty-six hours of illness.

The effect on the ship's crew was sobering. Death itself they had seen often enough; so far on the voyage two of the company and seven slaves had succumbed to fevers and fluxes. But though the Captain had inspired neither respect nor much affection, he had been easy-going. They stopped singing the song, ceasing guiltily when a bar or two broke from their tune-burdened minds into an audible hum. And their breaking-off was not entirely a tribute to the Captain's memory, but an indication of their new commander's temper.

As for John, the succession of Mr. Blunt, and not the decease of Captain Penrose, was of primary importance. He had no compunction about the song which he had composed or the possible discomfort it had caused the object of its mild ridicule. The Captain had ceased to be. He was not, in John's opinion, a considerable person and the loss was one which the world in general and he, John, in particular would sustain easily. But a voyage under the absolute command of Josiah Blunt was little to his liking, if he had nothing more to fear. From comments overheard by the crew, and from the new Captain's grim way of eyeing him, he was reasonably sure that, once the difficult Middle Passage was completed and the ship relieved of her human freight, the raucous ring-leader would be returned without thanks to the first man-of-war within hail in the West Indies, a fate to which death was preferable.

The funeral for Captain Penrose was held with naval honours on shore, attended by the crew decorously banded in black, by the captains and crews of two other merchantmen lying off the coast, and by the few European traders in the vicinity. Mr. Clow came on board after the ceremony and was in conference with Mr. Blunt while the boat sailed up coast to the Benanoes. John, waiting an occasion and not finding any, finally took the matter into his own hands and went to Mr. Clow's cabin late in the evening.

Clow glanced up and if he felt surprise, he did not show it. Control of facial expression had saved him from death several times and contributed greatly to his successful trading with the natives.

"Well, you've not come to sing me a new song, I suppose," he drawled, leaning back from the chest-on-chest which formed a desk and surveying the evidently purposeful young seaman good-naturedly.

(To be continued.)